

Sevgili Salak

Soğuk. Kışım dondu, anasını satayım. Gelemedi şu karı bi' türlü. Bu havada beklemek yetmiyo'muş gibi, bi' de kahrolası yağmur. Hâle bak, sicim gibi yağıyo meret.

Gece yağan yağmurlardan nefret ediyorum, abi. Babamın yüzünden bu. Gecenin bi' vakti kafama vura vura uyandırır, döverdi beni herif. Neymiş? Yatmadan önce yanına leğen koymamışım. Tavandan damlayan sular yüzüne damlamış da uyanmışmış. Hem de uykusunun en tatlı yerinde... Gıcık herif!

Mevzûya bak, abi. Sanki ben demişim derme çatma bi' gecekonduda yaşayalım diye. "Aman baba, boş ver, ne villası. Bu gecekonduda yaşayalım. Doğayla da iç içe oluruz hem. Baksana, ne güzel, tavandaki deliklerden yıldızları da görebiliyoruz."

Salak herif, salak! Bacak kadar çocuktum abi ben. Çıkıp çatıyı onaracak hâlim yoktu ya. Ondan sonra, "Vay, kafama su damladı," Mahsun'u patakla. O kadar biliyo'san adam gibi bi' işe girip çalışsaydın, ulan! Doğru dürüst bi' evde otursan kafana su mu damlardı? Ama olur mu? Kumardan kumara uyanmak daha kolay tabi. Kim çalışacak! İç şarabı, iç şarabı, sonra da, "Kafama su damladı!" Allah'ın belası herif! Ulan, şaraba yatırdığın parayla on tane tavan dikedik tepemize, be!

Hem abi, akıl var mantık var, ben yanına leğen koysam n'olacak? Gene yüzüne su damlamadan fark etmeyeceksin ki leğene ihtiyacın olduğunu. Evliya sanki herif! "Ulan bu ne, bana bi' şeyler malum oluyo, sanırım yüzüme yağmur suyu damlayacak, du' bari kalkıp şu leğeni kafamı tutayım da ıslanmayayım." Böyle mi söyleyeceksin sanki? Hayır. Su gene şaklayacak tepene. Ondan sonra "Ulan neden yağmur

yağdırdın?” diyerek leğenle döveceksin bizi. Sanki bilmiyoruz.

Ama kabahat bunda değil, annemde. Memlekette adama kıran mı girdi be kadın! Git, eli yüzü düzgün, adam gibi bi' adam bul, ona ver ne vereceksen. Kalbini mi verirsin, ömrünü mü, gençliğini mi, bilmem. Ama hiç değilse, “Ömrümü yedin herif, ömrümü!” derken inandırıcılığın olur biraz. Bu herifin ne bok olduğu belli. E, ömrünü yiyeceği de belli. Daha ne diye evleniyo'sun? Ondan sonra senin ömrünü yer, biz de kafamıza tekmeyi yeriz tabi.

Abi, ben doktor olacak adamdım, döve döve salak etti herif. Allah'tan kafa kalın da ucuz atlattım, ha! Yoksa şimdi Zincirlikuyu'daydım belki. “Aman, evde niye şarap kalmadı?” Mahsun'a patlat! “Vay, tepeme su damladı!” Mahsun'a giriş! “Dün gece kahvede çok kaybettim.” Mahsun'u döv! “Ulan hayat niye bu kadar boktan?” Mahsun'u parala! Sanki âlemi Mahsun yarattı.

Çocuktum, abi, üç tekerlekli bisikletim olsun istemez miydim? Yumuşacık seleye kıcımlı iliştip de o mahalleden bu mahalleye caka satmak istemez miydim? Diğer çocukları dövüp de bisikletlerine el koymak yerine, babamın hediyesi üç tekerlek üzerinde gündüzden geceye akmak istemez miydim? Anasını satayım!

Ulan, gene de Allah şahit, hep savundum ben bu herifi, abi. Mahalledeki çocukları az mı paraladım, “Senin baban işsiz,” dediler diye. “Senin baban işsiz. Senin baban tembel. Senin baban kumarbaz. Senin baban alkolik. Senin baban anneni satıyo o'lum...” Ulan, Allah şahit, az mı ağız burun kırdım böyle söylüyo'lar diye. Ama ne oldu? O piçlerin anası babası şikâyet ettiler diye gelip gene beni dövdü herif. Ben seni savundum, ulan! Sana pezevenk dediler, anneme orospu dediler, ulan, Allah'sız herif! Hem yıllar sonra geberip

gittiğinde o hayvanlar mı kaldırdı cenazeni? Onlar mı ifade verdi karakolda? Onlar mı aldı morgdan cesedini? Hayır! Aksine, “Senin moruk gebermiş,” dediler. Hem de gülerek, basit bir şey söyler gibi. Bir sokak kedisinin tekerlek altındaki ölümünden bahseder gibi... Ben gömmesem çöpe atarlardı seni, be!

Uf! Canım sıkıldı, anasını satayım! Ciğerlerime kadar da dondum yani. Nerde kaldı bu karı, ya? Saat ikiye geliyo. Bu kadar gecikmez genelde. Bitli bi’ herif bulup kan emmeye gitmesin ulan bu? Gerçi sabah, “Çok yorgunum, akşam erkenden yatacağım,” diyo’du, ama belli de olmaz. Hay Allah, bari bi’ haber ver be, Nilay, haber ver be kadın!

Bu gölgelerin kalbi mi var acaba? Canlı mı bunlar? Nefes falan da mı alıyo’lar ulan yoksa? Nasıl da hareket ediyo’lar ışıklar titreşince.

Tek yıldız yok. Gri bi’ kâğıt gibi gökyüzü. Ulan, biz yağmur diyoruz, ama sakın yıldız olmasın bu yağınlar? Yoksa niye yağmur yağdığında tek yıldız bile kalmasın? Niye bu kadar boşalsın ki, abi, gökyüzü? Hani lavabo kenarına sıçrayan sular parlar ya ışığın altında, belki yıldızlar da parlayan su damlalarından başka bi’ şey değildir. Neden olmasın, abi? Bu anasını sattığımın dünyasında çizgi filmler varsa her şey olabilir.

Of ya! Sabrım kalmadı artık! Girip baksam mı içeri? Gerçi Nilay girmemi istemiyo ama. Ama, abi, yarım saattir bi’ Allah’ın kulu çıkmadı dışarı ki, sorayım. Böyle durmuş, yanıp sönen neonlara bakmaktan usandım yani. Işığın yağmur birikintisindeki yansıması halka oluyo, halka oluyo, halka oluyo... Yüzlerce halka, büyüklü küçüklü, yüzlerce. O halkaların arasında kalıp titreşen ışıklar hayattaki hiçbir şeye benzemiyo. Ulan, hayat mı çok basit, yoksa insan az

gördüğü şeyleri mi ilginç buluyo, abi? Hay anasını satayım, be! Filozof olacağım nerdeyse, Allah korusun.

Hah. Kapı açıldı. Hadi, Nilay olsun gelen. Hadi be!

—Vay, n’aber ulan, Maho?

Allah kahretsin! Şişko Tamer. Hiç de hazzetmem öküzden.

—N’ olsun be, Tamer abi. Nilay’ı bekliyorum işte. Sen n’abersin?

—Nası’ olsun be anam. Bin tane orospu çocuğu başımda. Sigara? Ha, sahi, içmiyo’dun sen, di mi? Bi’ de bizim karılar, Maho, herkes ayrı dert be gülüm.

Herkes ayrı dertmiş! Ulan, altı üstü kapıda dikilen bi’ herifsin be! Sattığın cakaya bak! Gören de mekânın sahibi sanır seni.

—Zor tabi abi senin işin. Sen olmasan hır çıkar, kan gövdeyi götürür, Tamer abi.

—Yok be Maho. Çıkıyo’ zaman zaman bi’ iki dallama, ama genelde vukuatsız kapıyoruz işi. Ne zaman başladı ulan bu yağmur?

—Bi’ saat falan oldu, abi. Ama diniyo artık. Nöbete çıkmadın galiba bu akşam, ha? Yağmuru görmediğine göre.

—Seyrek kafa uzanıyo bu gece, Maho. Girişte iki tek attım ben de, fırsattan istifade. Ha, sahi, anlattım mı sana, geçen gece ufak ufak çekiyorum gene, üç tane çapulcu.

—Anlattın abi dün gece.

—Ha, sahi, anlattım, di mi? Neyse Maho, Allah seni inandırsın, herifler kapı gibi. Tutturdular, biz buradan karısız çıkmayız, diye.

—Biliyorum abi. Anlattın dün.

—Neyse Maho, dedim, ulan Allah'ınıza kitabınıza başlarım sizin, şerefsizler. Buradan kim karıyla çıkmış da siz çıkacaksınız. İçerde içtiniz, konsomasyona takıldınız, tamam. Ama orada bitti bu iş, dedim. Bunlar bozum tabi. Vay, biz istediğimizi alırız.

Tüh Allah kahretsin, gene başladı herif. Ulan, Nuh nebiden kalma bi' vukuat. Bin kere anlattı, gene başladı herif.

—Sonra sen bunlara girmiştin, di mi abi? Üçüne de bi' güzel.

—Valla, Maho, Allah seni inandırсын, herifler kapı gibi. Nah bu boyda üçü de. Bak, bak, elime bak. Hah, tam bu kadar üçü de. Cüsse de sağlam ya, sanıyo'lar ki, Kurt Tamer'e posta koyacaklar. Ulan dedim, basın gidin dedim. Gavat mıyız ulan!...

—Estağfurullah abi.

—Estağfurullah tabi, Maho. Ne bok olduğumuz belli, Allah'a şükür. Kimsenin tavuğuna kışt demişliğimiz de yok.

—Nilay içerde miydi, Tamer abi?

—Nilay? Ha, içerde, içerde. Onlar konsomasyonda o ara. Haberleri yok durumdan tabi. Ne zaman ki, biz heriflerle kapışıp ağız burun dağıttık, ondan sonra duydular mevzûyu.

—Yok, abi, şimdi diyorum. Şu anda yani. İçerde mi Nilay?

—Şu anda ben senin yanındayım, Maho. Nerden bileyim kim içerde, kim dışarıda, di mi ama. Hah ha! Nası'? İyi espri.

—Hah ha. Evet abi.

Allah'ın belası şışko! Ne bok herif bu ya! Soru soruyoruz, verdiği cevaba bak hıyar oğlu hıyarın! Leş gibi de rakı kokuyo, it!

—Ondan sonra, Maho, bu heriflere ben bi' daldım, ama nası' dalmak. Ağız burun giriyorum. Bi' yandan da diyorum ki kendi kendime, ulan bi' Allah'ın kulu gelip alsın bu herifleri elimden, yoksa gebertip kodese gireceğim yok yere. Derken, bunlardan biri elini arkaya attı, emaneti çıkardı.

—Tamer abi, valla.

—Dur, dur. Bak, en heyecanlı yer. Gördüm ki, herifin elinde emanet. Ama aklın durur, Maho. Nah bu kadar var aletin boyu. Bak, bak, elime bak. Hah, tam bu kadar alet, tamam mı? Dedim, ulan öküz, trenler de demirden. Bıçakla mı korkutacaksın bizi? Ulan, bu memlekette trene binmek her şeyden tehlikeli olmuş, canı sıkılır yan yatar, sen bizi trenin cımbızıyla mı korkutacaksın, lavuk! Neyse Maho, sarıldım ben bunun koluna.

Ulan Nilay, senin de Allah belanı versin be, kızım! Ulan, muhatap ettin beni gene bu herife. Dön baba dönelim, başa dönüp dönüp anlatır bu şışko her şeyi. Tüh, Allah kahretsin! Nerde kaldın be, Nilay?

—Abi, cidden ya, Nilay içerde miydi? Yok yani, eğer içerde değilse, boş yere meşgul etmeyim seni de.

—İçerde, içerde. Çıkar şimdi. Yasemin'in müşterisini bekliyo'du çıksın diye.

—Niye bekliyo'du ki Yasemin'in müşterisini, abi?

—Ananın gözüne soksun diye bekliyo'du, Maho! Ne bileyim ben neden bekliyo'du, neden beklemiyo'du! Vır vır vır! Sektun lafı ağzımıza ulan!

—Yok abi, af edersin de. Yani. Hani, meşgul etmeyim seni diye.

—Bas ulan! Yürü, sokağın köşesinde dur, hayvan herif! Bak, bu kapiya yaklaştığını görmeyim, sökerim ciğerini!

—Ama Tam.

—Has'tir ulan!

Ulan şişko Tamer, seni de yazıyorum kara listeye, be! Bundan sonra arkanı dönme bana! Aman derim, dönme! Dalağını alacağım senin Tamer, dalağını! Bittin oğlum sen!

—Ne bakıyo'sun ulan ters ters, ibne herif!

—Yok Tamer abi, ne bakması? Uzaklaştım işte. Bekliyorum burada. Valla billa, abi.

Ulan, yakacağım seni, şişko Tamer. Bitireceğim seni, abi. Bana ibne dedi, ya! Hayvan dedi bana, ya! Sensin ulan hayvan! İbne de sensin, Tamer! Hem de hayvan oğlu hayvan, ibne oğlu ibnesin, Tamer!

Ulan, Nilay, var ya, kızım sen de bittin! Beni bu deliyle papaz ettin ya, seni de becereceğim kızım! “Şu saat oldu, bu herif beni bekler, kalkıp gideyim,” diyeceğine oturmuş, Yasemin bekliyo'muş. Anasını satayım Yasemin'in, e mi?

Hah, açılıyo kapı gene. Hadi, gel artık be Nilay, gel be kızım. Çok özledim seni ulan.

—Mer'aba. N'abersin, Tamer abi?

Hah, işte, çıktın, Nilay. Çıktın be, abi. Ulan, ne güzelsin sen, ya. Nası' bu kadar güzel olabiliyo'sun be, Nilay? Havada bi' yıldız bile kalmadı diye mi ışıldıyo'sun böyle? Kızıla çalan

kıvır kıvır saçların. Demir pası renginde, ama uzaktan bile deniz kokan saçların. Ulan, Nilay, rüzgârla uysalca dans ediyor, gecenin karanlık gözlerine takılıyor saçların. Hay, anasını satayım, içim eriyö sana bakarken. O kısacık eteğin altında parıldayan bacaklarına bakarken, uçları belirginleşmiş memelerine bakarken, of abi, yusyuvarlak kışına bakarken. Eriyorum, Nilay. Allah aşkına, sen nası' bi' yıldızsın ki yerde yaşıyo'sun, konuşuyo'sun, makyaj yapıyo'sun, Nilay? Ulan, Nilay, ulan. Yıldızlı bi' yıldızsın

sen. Parlıyo'sun.

—N' olsun, dikiliyoruz burada. Senin salağı kovdum az önce.

—N' oldu ki, abi? N'aptı gene?

Bak, bak. İşte şimdi kesin bittin sen, Tamer! Şansın kalmadı, o'lum! Şikâyet ediyo beni, hayvan herif! Şikâyet ediyo, ya! Hem de Nilay'a, abi. Tüh Allah belanı versin, şişko Tamer!

—Salak işte. Kabahat bende ki, adam yerine koyup laflıyorum itle.

—Neyse abi, boş ver. Sorarım ben ona. Hadi, iyi geceler.

Ulan, var ya, gırtlığını keseceğim senin, Tamer! Kanında yıkanmasam adam değilim! Ulan, ulan. Dua et ki, Nilay geldi ulan! Yoksa kırardım ağzını burnunu!

—Mer'aba Maho.

—Nerde kaldın, Nilay, kızım ya? Ağaç olduk burada!

—Kes be! Zaten canım burnumda. N'aptın da kudurttun gene şu herifi?

—Valla bi' şey yapmadım, kızım ya! Seni sordum. Durup dururken köpürdü öküz!

—Kim bilir ne bok yedin gene. Okuma bana. Ben malımı bilirim, Maho.

—Ya, bana Maho deme diye kaç kere söyledim sana, kızım! Gıcık oluyorum.

—Kes dedik, be! Yürü hadi! Ne bok yemeye gelirsin her gece, her gece, anlamadım ki! Bi' halta da yarasan! Zıbarıp yatsana evde!

—Gecenin bi' vakti yalnız mı bırakalım seni, kızım? İti var, kopuğu var.

—Aman, var da sen mi kurtaracaksın beni itten kopuktan?

—Her'alde kızım.

—Ay, yürü hadi be! Salak salak konuşup sinirimi kaldırma!

Yürüyelim bakalım, Nilay, yürüyelim bakalım. Biz seni düşünüp gelem buralara kadar, yağmur soğuk demeden bekleyelim. Yaptığına bak! Allah'ın çatlağı için posta koyuyo'sun bize. Yazıklar olsun be, Nilay! Yazıklar olsun be, kızım!

Ulan, ben seviyorum seni, be! Seviyorum be, kızım! O öküz neci? Neci ha, neci? Kapıda dikilen bi' şişko patates!

Devrilsen kim kaldıracak seni, Nilay? Ben kaldıracağım, ben! Ama bi' şey istedim mi senden bugüne kadar, ha, istedim mi? İstemedim, abi. İstemem de. Ama sen gene bana kız, Nilay. Ben alışığım, abi.

—Niye geriden geliyo'sun öyle?

—Hiç.

—Ay Mahsun, Allah'ını seversen vicdan yapma! Sigara dumanı kusuyorum zaten. Sinir tepeme çıkmış.

—Vicdan falan yapmıyorum kızım ben. Geliyoruz işte.

Bak, bak. Durdu da nası' bakıyo gözlerimin içine. Ulan Nilay, ulan kızım, nası biliyo'sun beni eritmeyi. Öyle baktığında, var ya, içimde kocaman bi' dağ ufalanıyo, her yanım toz toprak oluyo. Ulan, Nilay, ulan. Ulan, ben zelzele yaşıyorum içimde, abi. Seni sevdikçe sallanıyo kalbim. Tehlikelisin ömrüme, abi, anladım bunu. Çünkü biz gecekondularküçük bi' depremle bile yıkılır, Nilay.

—Kızdın mı bana, Maho, hı?

—Ay, nası' da suskunlaşmış, erkeğim benim.

—Ya, hadi ama. Bak, üzüleceğim şimdi vallahi. Hadi gül. Hadi. Gıdı gıdı gıdı.

Ulan Nilay, vallahi biliyo'sun beni yumuşatmayı. Çeneme gıdı gıdı yapmana ölüyorum, abi. İçimdeki depremin şiddeti değişiyö. Gel git oluyo ruhumda. Nilay'ca kokan, Nilay'ca dalgalanan bi' denizin yükseldiği yerlerde tuzlu bi' çizgi kalıyo. Denizyıldızları, midyeler, yosunlar yayılıyo kıyılarıma. Öfkem sende boğuluyo. Ulan Nilay, ulan kızım. Ne sihirli bi' şeysin sen, ya. Deprem de sana dönüşüyo içimde, deniz de sana dönüşüyo.

—Hah, şöyle gül bakalım. Koca burunlum benim.

—Şöyle söyleme kızım ya.

—Şaka, şaka. Uzat bakayım şu sarkık dudağını.

Ah! Sen beni öpünce. Sen beni öpünce, Nilay. Bir sineğe uzatır gibi buruştursan da dudaklarını, boynun geri çekmeye çalışsa da güzel yüzünü, kaşlarının hilali çatılsa da. Ah, Nilay, ah. Sen beni öpünce. Dudakların en kısa andan bile irkilir gibi aceleci olsa da.

—N’ oldu kızım, ya? Öpemedim ki.

—Tamam, tamam. Öpüştük işte.

—Öpemedim diyorum Nilay.

—Tamam dedim, Maho! Yürü hadi!

E, peki, öyle olsun, Nilay. Ben bunun hesabını sorarım sana, kızım. Dudağın doğru dürüst dudağıma değmemiştii bile, be! Sanki görmüyorum ağzını sildiğini. Hem de iğrenir gibi sildiğini. Ben senin sandığın kadar salak değilim, kızım. Biliyorum her şeyi. Ama. Ama, bana da mı be, Nilay? Bana da mı be, kızım?

Ben seni böyle sever.

Ulan, o da ne! Tüh Allah kahretsin! Piç Erhan’ın taksisi geliyo. Ulan, sıvışmak lazım buradan. Gene yılışır bu şerefsiz.Ya Nilay, “olur,” derse sonunda? Demez, ama. Yahu, belli mi olur? Zaten paraya ters bakıyoruz bu ara. Ulan, yapamam gene, abi. Sonra üç gün kusuyorum. Yemek bile yiyemiyorum, abi.

—Şu sokağa girelim mi, Nilay?

—Neden ayol? Gidiyoruz işte. Niye uzatalım yolu? Aa? Erhan’ın taksisi değil mi şu?

—Yok, yanlış görüyo’sun, Nilay. Başka bi’ taksi o her’alde. Hadi gel, girelim şuraya?

—Dur ayol, ne yanlış görmesi, basbayağı Erhan'ın taksisi işte. 34 THR.

Ulan, bi' kere de sözümü dinle be, Nilay. Ölmezsin be, kızım.

—Ya, Nilay..

—Erhan! Erhan!

Hay, Allah cezanı versin senin, Nilay!

—Vay, Nilay Hanım. Ne kısmet sizi görmek.

—Durdur ayol şu arabayı. Har har har öttürüyo'sun. Kafa çıkarıp konuşmak da moda oldu, ha.

—Hadi Nilay, gidelim abi.

—Ay, dur be! Laflıyoruz şurada iki satır.

—Maho, uzasana sen, oğlum! Çıkartma beni arabadan!

Çıksan ne olur ulan, hayvan herif! Çıksan ne olur, ha, ne olur? Biz senin gibi babamızın taksisinde palazlanmadık, aslanım. Sokaklarda büyüdük biz. Hah! Arabadan çıkmasınmış!

—Ee, n'aber hak'katen, Nilay, ya? Göremiyorum kaç zamandır seni. Kadri'nin yerinde misin hâlâ?

—Hııı. Hâlâ kaprislerini çekiyoruz keltoşun, sorma. Sen?

—E, aynı bizim de işte. Dört tekerlekli şövalye. Bırakayım mı seni? Islanma yağmurda.

—Yok, gerekmez. Gideriz biz. Dindi yağmur zaten. Hadi, Nilay.

—Sen karışma, Mahsun! Dur durduğun yerde!

—Ama Nilay.

—Karışma dedim!

İyi. Karışmayalım bakalım, Nilay. Ama olacaklardan ben sorumlu değilim, tamam mı? Bütün kabahat senin, kızım.

—Zahmet vermeyeyim sana, Erhan. İki adım kaldı zaten.

—Ne zahmeti, ya. Atla.

Ulan, Nilay. Ulan, bi' bok gelecek başımıza sonunda, abi. Ama umurunda mı senin? Nası' olsa Mahsun her işi halleder, di mi? Bak, hemen de kuruldu ön koltuğa. Şimdi ikisini de. Ulan? Kapı?

—Hey, açılmıyo bu kapı! Erhan, kilitli abi bu kapı. Açsana şunu.

—Hastir ulan, andaval! Sen binemezsin benim arabama!

—Nası' binemem, o'lum ya! Açsana şu kapıyı! Nilay! Nilay, bi' şey söyle de açsın, abi!

—Ay, Erhan, aç ayol şu kapıyı. Bağirtma şu salağı yol ortasında. Ekibi düşürecek tepemize.

—Yürüsün, ya! 'İki adım yol' demedin mi? Yürüsün, keriz! İş ne!

Ulan. Eh ulan, Erhan. Ulan, piç Erhan. Seni de yazdım deftere, abi. Dalağını sökeceğim senin, Erhan. Bak, nası' da bastı gaza gitti, it oğlu it!

Seni de asla affetmeyeceğim, Nilay. Yüzüne bakarsam adam değilim, abi. Öküzün evladiyla çekip gittin, beni arkada

bıraktın, di mi? Eh ulan. Ben bunun hesabını sorarım sana.

Yürürüm abi ben. Arabayla mı çıktık anamızdan! Hem, saymıştım daha önce bu yolu. Apartmanın önüne kadar bin on iki adım. Ne ki, abi? Ben beş dakikada bitiririm bu yolu da, “Bin on iki adım daha yok mu?” derim, be! Derim, abi.

Ulan, ne kadar da karanlık her taraf. Bu dükkânlarda sabah insanlar vardı. Cıvıl cıvıldı ortalık. Evinden kaçan gencecik renkler insanların üzerine bulaşmıştı. Taze gülüşler vardı gençlerin yüzünde. Ama o zaman ışık da vardı, abi. Şimdigölgelerin oldu şehir.

Uf, sırtım ürperdi. Hay, anasını satayım, neredeyse korkacağım, ha! Annem cinlerin karanlıkta yuvalandığını anlatırdı. “Aman Mahsun’um, dikkat et, karanlık köşelere işeme,” derdi. “Maazallah, cinlerin yuvasına işersin de, çarpıverirler seni. Bakkal Murat gibi olur ağzın. Ay, göstermek gibi olmasın, tüh, tüh, nah böyle.”

Nasıl da korkunç yapardı ağzını rahmetli. Dişleri de eksik. Abi, boru değil, ben yıllar boyu, annemin bi’ tuhaf çarpıttığı eksik dişli ağzını gördüm kâbuslarımda, ya! Bütün cinlerde annemin yüzü. Korksam mı, korkmasam mı, onu bile bilemedim, abi. Ulan, ne boktan iş, ha! Elin oğlu rüyasında anasını melek gibi gördüğünü anlatır, ben diyemezdim de, “Benimki cin şeklinde,” diye. Az mı altıma işetti beni kadın. Tövbe tövbe.

Yahu, hiç bilemedim de. Acaba annem bakkal Murat’ın ağzını taklit etti diye mi çarpıldı ölmeden önce? Aynı “göstermek gibi olmasın,” diyerek gösterdiği gibi olmuştu ağzı son günlerinde. Gerçi baytar Sırrı, “inme,” falan demişti o zaman ama. Ne bileyim, abi? Kim, nereden, ne diye iner ki ihtiyar bi’ kadının yüzüne. Sen, bi’ gece aslanlar gibi yat, ertesi sabah vücudunun yarısını kıpırdatama! Ulan, “Allah’ın tokadı

yok,” da derdi kadıncağız ama. Belki de malum oldu, ne bileyim?

Ay, Allah kahretsin! Tersliğe bak! Nasıl da sıkıştım, ha! Her taraf da karanlık, ya! Anasını sattığımın cinleri fink atıyo’dur şimdi köşelerde. Altıma edeceğim. Uf! Aman abi, dayan! Nilay kesin içeri almaz bu kez. Dayan, abi! Çişinin geldiğini düşünme! Başka bi’ şeyler düşün, abi!

Hay, anasını satayım, bitmedi ki şu bin on iki adım. Ulan, saymadım da. Kaça geldik, Allah bilir?

Uf! Düşün, düşün, başka şey düşün! Çişin yok! Çişin yok! Başka şey düşün!

Yahu, neye benziyo ki şu cinler? Ne tuhaf şeyler bunlar, abi? Kimseye görünmezler. Bi’ bok yesen bilirler. Üstlerine işersen ağzına sıçarlar. Ha, sahi, bi’ de falcılara falan yardım ederler. Başka işleri yok mu bunların, abi? Mesela, evleniyo’lar mı? Mesela, çocukları oluyo mu? İçki içiyo’lar mı? Kumar oynuyo’lar mı? Mesela, konsomasyon var mı bunlarda da, abi? Pavyona falan geliyo’lar mı? Kafalarına su damlayınca çocuklarını dövüyo’lar mı, mesela? Ulan, sahi, bunların kafasına su damlar mı? Görünmüyo’lar ya, o bakımdan.

Bi’ karı vardı. Kıllı Hatice miydi ne? Hayatımda gördüğüm bıyıklı tek kadındı. Ne korkunçtu, be! Kahve falı bakardı. Annem derdi, “O cadının cinleri var,” diye. Her şeyi gördüğünü söylerdi. Melahat’ın, kocası İsmet’i beyaz eşyacı Niyazi’yle aldattığını bilmişti mesela. Yalnız, İsmet’in Niyazi’yi otuz altı kez bıçaklayarak öldüreceğini bilmiş miydi, ona emin değilim. Galiba bilmişti de, otuz altı yerine, otuz sekiz demişti. Sonradan, İsmet’in karakolda, “son salladığım iki tane ibnenin kemerine geldi, hıncımı alamadım,” dediğini söyledi mahalleli, ama o kadarına da inanmıyorum artık.

Hem, ne ki abi bu cinler? Anladık, görünmüyo'lar, üzerlerine işersen çarpıyo'lar, bi' şey kaybolursa buluyo'lar. İyi de, olmamış bi' şeyi nası' biliyo'lar, abi? Kim kime kelek yapacak, kim kimi aldatacak, kim kime kaç bıçak saplayacak nası' öğreniyo'lar? Bi' yerde mi yazıyo tüm bunlar?

Hay, anasını satayım, bitmek bilmedi şu yol! Yok abi, duramayacağım artık! "Destur," deyip işerim şu köşeye, olur biter. Ne yani, tam da orada cin olacak değil ya! Hem, varsa da, bana ne, abi! Cinden mi korkacağım?

—Hey! İşıyorum buraya, ha! Hey!

Neyse abi, işimizi garantiye alalım da.

—Destur!

Hay, fermuar gibi, ananı avradını.

—Destur dedim ha!

Uf! Tam zamanında! Ha? Tüh, Allah kahretsin! Paçama sıçradı! Öküzün biri arabasına almadı diye çektiğim eziyete bak! Eh ulan, piç Erhan, eh ulan. Bittin sen, abi! Üzerine işeyeceğim senin, Erhan! Yok ya! Daha iyisi, cin kaynayan bi' köşe bulacağım, Erhan. Oraya işettireceğim seni, abi. O zaman görürsün bakalım Mahsun'u arabaya almamak ne demekmiş!

—Birader!

—Aaaaaaaa!

—Hop, sakın ol ya!

Tüh, Allah belanı versin, be! Ödümü patlattın, şerefsiz! Ne zaman sokuldun arkadan? Cin sandım, Allah canını alsın!

—Bu. Buyur, abi?

—Bi' sigaran var mı diyecektim, birader?

—Yo. Yok, abi. Kullanmıyorum ben.

—Bi' çorba parası atsana, birader. İki gündür karnım aç.

Yalancı pezevenge bak! Karnı açmış! Ulan, buradan alıyorum köpek öldürenin kokusunu!

—Abi, hiç para yok üzerimde, inan ki.

—Hadi, birader. Yap bi' kıyak kardeşine.

—Abi. İnan ki.

—Hadi ulan!

Tüh, Allah belanı versin senin, Nilay! O hayvan oğlu hayvanla gittin, kurtların arasında bıraktın bizi!

—Abi, vallahi bak, iki milyonum var, başka da yok.

—Ver. Şu saati de çıkar.

—Abi, bozuk bu saat. Çalışmıyo vallahi.

—Çıkar ulan, yavşak!

Ulan Nilay, bittin sen, kızım! Harcayacağım seni, abi! Seni de harcayacağım, o Erhan ibnesini de. Babamdan kalmıştı ulan bu saat. Babamdan kalmıştı, abi. Ben şimdi nası' hatırlayacağım babamı, Nilay? Ha? Nası' hatırlayacağım, abi?

—Abi. Bak, yeminle.

—Ayakkabıları da çıkar!

—Çüş artık!

—Ne?

—Ha? Yok bi' şey, abi. Sana demedim. Vallahi. Ayakkabı deyince. AH!

Ah! Burnumu kırdı herif, ya! Ah! Çok canım acıdı, abi. Ah! Tüh, Allah belanı versin senin, Nilay, e mi? Hep senin yüzünden başıma geldi bunlar. Ah! Herif burnuma vurdu ya, burnuma! Ulan, bi' kalkabilsem ayağa, var ya.

—A. Abi.

—Sana çüş ulan, ibne oğlu ibne!

Ulan, Nilay, ulan. Bak abi, herif ayakkabıları da çıkardı ayağımdan. Ben ne giyeceğim şimdi, abi?

—Altı delik ulan bu ayakkabıların!

—Abi.

—Tu, Allah belanı versin! Züğürt herif!

—Ah! Abi, vurma! Ah! Abi, Allah'ını seversen. Ah!

—Al da anana giydir ulan bu delik postalları, öküz!

Ah! Ulan. Ulan. Bi' de kafama attı ayakkabıları, orospu çocuğu! Ah! Ben seni bi' yerde sıkıştırmam mı, be? Eşkâlini belirledim senin, abi? Elbet bulurum bi' yerde. Karşıma çıkarsın. Ya, nası' kaçarsın, di mi? Kaç bakalım, kaç. Ama var ya, fare deliğine girsen bulacağım seni, abi. Anandan emdiğini burnundan getirmezsem adam değilim. O zaman görürsün, saat çalmak nası' oluyo'muş.

Ah! Burnum kaniyo, ya! Çok canım acıyo, abi. Ah! Her tarafım ağrıyo! Kaburgalarımı tekmeledi herif ya, kaburgalarımı! Ulan, bi' insan başka bi' insanın kaburgalarını tekmeler mi, abi? Tüh, Allah belanı versin senin, e mi?

Burnum şimdiden şişmeye başladı işte. Üstüne patates yapıştırdılar sanki. Ah! Dokununca da acıyo. Gözlerim bile acıyo, abi. Ah!

Nerde ulan bu ayakkabının teki?

Aşağılık herife bak! Hem hırsız, hem ayakkabı beğenmiyo, hayvan oğlu hayvan! Sen böyle ayakkabıyı al da ebenin.

Ha? Tüh, Allah kahretsin! Çişin üzerine düşmüşüm! Nilay kokuyu alınca canıma okuyacak, abi. İnanmaz da altıma işemediğime. Ulan. Ulan, ben nasıl içeri gireceğim şimdi, abi? Eve kaç adım kaldığını da bilmiyorum ki. Keşke saysaydım.

Ah! Kaburgalarım ağrıyo! Of! Hızlı yürümeliyim, abi. Gene çatmayalım bi' belaya. Ah! Bu kez tutamam kendimi, katil olurum, Allah korusun! Ah! Bacaklarıma da vurmuş herif galiba. Dizimi bükemiyorum, abi. Ah! Neyse ki ayakkabıları kurtardım.

Bi' dakika ya. Nilay neden inanmasın ki işemediğime, abi? "Kavga ettim," derim. "Herifin ağzını burnunu kırdım," derim. "O da kaşla göz arasında benim burnuma vurdu bi' tane, ama herifi döve döve ağlattım," derim. "Herif korkudan altına işedi, o sindi üzerime her'alde," derim. Hem, burnum da patates gibi. Neden inanmasın ki, abi?

Hah, neyse, sokağa geldim nihayet. Demek ki, yedi yüzüncü adımlarda falanmışım dayak yed. herifi dövdüğümde. Ah! Ananı avradını senin, e mi, pis herif! Burnum acıyo, abi!

Ha? Oh be! Bizim dairenin ışıkları yanıyo. Demek ki Nilay yalnız, abi. O piç Erhan'la olsaydı. Tüh, Allah kahretsin beni! Neler düşünüyorum! Nilay yapmaz ki, abi. Yapmaz Nilay, biliyorum ben.

Bi' de neler düşündüm ikisi birden gidince. İyice içim karardı artık. Yuh olsun bana be, yuh olsun! Hatta bin kere yuh olsun, abi! Bi' insanın günahını aldım ben. Cehennemlerde yanacağım. Yedi kat dipte odun niyetine kullanacaklar beni, abi.

Aslanım Nilay, be! Biliyo'dum abi yapmayacağını, biliyo'dum. Şimdi sana geliyorum, Nilay. Kapıyı açtığında boynuna atlayacağım. Kaçmaya çalışsan da şapır şupur öpeceğim. Oh be, Nilay, oh be! Çok seviyorum seni, abi. Çok.

Ha? Abi? Ulan. Bu. Tüh, Allah kahretsin! Piç Erhan'ın taksisi ulan bu! Sokağın köşesine çekmiş, ağacın gölgesi altına, adi herif! Ulan. Ulan bu araba. Üzeri gölge yapraklarla kaplı tekerlekli bi' tabut gibi ulan bu araba! Tüh, Allah kahretsin be, abi! O kadar yorgunum ki. Her tarafım da ağrıyo. N'apacağım abi ben şimdi?

Ulan Nilay, ulan. Hani bi' daha olmayacaktı, abi? Hani o sondu? Söz vermiştin ya, söz vermiştin, abi!

Ulan, n'apsam? İt gibi kaldım sokak ortasında, pencereye bakarak. Şimdi ekip geçse, yandığımın resmidir. Meram anlatana kadar nezarete tıkar herifler.

Üzerim böyle çiş kokarken de mümkün yok inandıramam kimseyi. Patates gibi de bi' burun. Hay Allah kahretsin seni Nilay ya! Ne durumda bıraktın beni!

Yok abi, mecbur gireceğim içeri. Bakayım. Neyse, pencerede hâlâ ışık var. Ulan. Ulan belki yetişirim, abi. Tutar

ensesinden, dışarı atarım Erhan ibnesini. Dua etsin bana hayvan!

Aman, ses etme Mahzun! Ne tembihlemişti Nilay? “Yavaş ık basamakları,” demişti. “Ev sahibi dikilir gene kapıya, kira diye,” demişti. “Aman ha,” demişti.

“Bu İlker şerefsizi şeytana pabucunu ters giydirir,” demişti. Hayvan herif, vampir midir nedir? Sanki uyku uyumuyo. Ne zaman “ıt” çıksa, küt, kapıda hergele.

Ulan, bi’ kere de yan be, adi otomat!

Aman, yavaş Mahsun, aman, abi... Dikkatli at adımını. Bu anasını sattığımın basamaklarını karanlıkta nasıl görecekseñ artık. Aman, abi. Yavaş. Hadi, bi’ kat kaldı. Topu topu on yedi basamak.

Var ya, en sonunda sigaraya başlayacağım, o olacak. Sırf yanımda ateř bulunsun diye. Valla ha, ne güzel olur. Karanlıkta kalınca akıveririm kibritimi, oh, keyif kekâ. Hem o zaman sokağa işerken dikkat etmeme de gerek kalmaz. Yak kibritini, yap iřini. Valla be. Niye daha önce dūřünmedim ki ulan ben bunu?

Ama bu ibne İlker kibritin sesini bile duyar, ya. Anasını satayım böyle ev sahibinin. Ne paragözdür o. şerefsiz, en yakın arkadaşlarını bile üç kuruşa satmadı mı, abi? Herifin Allah’ı para olmuş. “Din, kitap,” diye ortada dolaşır, sonra da fallarda çıkan definelerin peşine dūřer, it. Yalan desen, bunda. Âlemin namusuna göz dikmek desen, bunda. Kibir desen, bunda. Ulan, zaten vücutu eskisinden düzgün adam mı çıkar, abi? İki buçuk metre herif, ama içi boş. Neyse ki sabırlıyım. Yoksa bugüne kadar ağzını burnunu kırardım it oėlu itin!

Uf! Hadi neyse, şeytan kulağına kurşun, ibneye duyurmadan gelebildim daireye.

—Nerde ulan bu anahtar? Hah!

Daire de daire olsa! İki satır yağmur yağar, sanırsın pencerelerden içeri deniz boşaltıyo'lar. Hani, bi' ahtapot camı tıklatsa, "Kusura bakma abi, buradan az evvel bi' mürekkep balığı geçti mi?" diye sorsa, vallahi şaşırmaz insan. Sanki okyanus kıyısında anasını sattığımın evi. Nemdi, rutubetti derken, ancak kulaç atarsan gidebiliyo'sun odadan odaya... Hadi, buna göre fiyatı makul olsa... Nerde! Herif utanmasa... utan.

Niye açılmıyo ulan bu kapı? Anahtar girdi, ama dönmüyo, anasını satayım! Tüh, Allah kahretsin! Ulan, yoksa?... Yoksa? Vuracağım kapıya, abi.

—Nilay! Hey! Nilay!

Of ya, fazla da bağırıyorum ki, abi. Aşağıdaki ibne uyanır sonra. Nası' duyuracağım sesimi, ya? Böyle seslenince kendim bile duyamıyorum ki, abi.

Tüh, Allah seni bildiği gibi yapsın, Nilay!

—Alo! Nilay! Açsana kızım şu kapıyı, ya! Nilay! Alo!

Ulan? Bi' dakika, abi. Sesler geliyo içerden. Nilay'ın sesi bu. Ne diyo bu ya? Aha! Piç Erhan'ı da duydum, abi. Vay ibne! "Açma kapıyı," diyo Nilay'a. Ulan, var ya, sen bittin, Erhan! Mahvedeceğim seni, abi! İliğini kemiğini içeceğim senin, o'lum! Bana kapıyı açtırmazsın, ha! Eh ulan, günah benden gitti, abi.

—Nilay!

Şimdi tekmeleyeceğim bu anasını sattığımın kapısını ha!

—Açsana şunu kızım! Nilay! Valla bağıracığım şimdi bak!

Ha? Abi, bi' dakika... Kapının dibinde ayak sesleri var. Vay adiler! Fısıldaşıyo'lar. Sanki duymuyorum. Bak, bak, hâlâ "Açma!" diyo şerefsiz! Ha? Ulan Nilay. Ulan. Bitirdin beni, abi. "Apartmanı ayağa kaldırır bu geri zekalı!" dedin, abi. Vay be, Nilay, vay be, abi.

Eh ulan, ben de sizi yakmazsam adam değilim, tamam mı? Bittiniz siz! İkiniz de bittiniz, abi!

—Nilay! Kapıdayım ben. Duymuyo musun, kızım? Açsana şu...

Hah! Neyse, açıyo'lar.

—Nilay, niye açmıyo'sun, kızım, iki sa...

—Gir içeri, be! Konuşma! Allah belanı versin!

—Ne bağır...

—Sus! Bağırma beni, Maho! Allah'ın cezası! Kuduruk herifi başıma musallat mı edeceksin, be!

—Ama Nilay o kad...

—Konuşma! Salak! Ne dedim ben sana? Ne dedim, ha? 'Gürültü yapma apartmana girince, o ibneyi başıma sarma,' demedim mi?

—Yapmadım ki, kızım, ya.

—Ne yapmadın be, ne yapmadın! Güm güm kapı tekmelemeler, car car bağırımlar!

—Tekmelemedim kızım ya. Yumrukladım biraz.

—Yuh, Allah belanı versin senin be! Bi' de yumrukladım diyo!

Vay be. Vay be, Nilay. Demek elin öküzünün yanında posta da koyacaktın bize, ha. İşte şimdi gerçekten kalbimi kırdın, Nilay. Hiç ummazdım senden bunu, abi. Bak, herif nası' küçümser gözlerle bakıyo bana. Ya. Madara ettin bizi abi, madara ettin. Memnun musun bari abi?

—Nilay, gel güzelim içeri. Bırak şu salağı orada! Ben alırsam elime, kemiklerini kıracağım itin!

Bak, gördün mü Nilay, gördün mü? Herif senden cesaret alıyo da konuşuyo böyle. Yoksa haddine mi düşmüş. Ah be. Ah be, Nilay. Sevmesem seni, var ya, ben yapacağımı bilirdim abi.

—Yüzüne n' oldu senin?

Ya, şimdi sorarsın, di mi Nilay. Önce kalbimizi kır, sonra da, "Yüzüne n' oldu?" Bi' bok olmadı kızım benim yüzüme! Kendi kendimi dövdüm, tamam mı Nilay? Ağzımı burnumu kırdım işte!

—Cevap versene be! N' oldu yüzüne? İki dakika yalnız kaldın, kum torbası mı oldun? Bi' de pavyon önlerine gelip fedailik yapıyo'sun aklınca, salak!

—Bak Mahsun, boğarım seni! Vallahi atarım bu evden, bi' daha da kışımı öpsen giremezsin! Çıldırtma beni, söyle! Kim dövdü?

—Kimsedeğil Nilaykızımya.

—Yüksek sesle konuş, Mahsun! Bıdırlanma! Bi' bok duymadım!

—Kimse değil.

—Ne, kimse değil?

—Beni döven. Kimse değil.

—Haa. Kendi kendini dövdün yani.

—Cin çarptı beni, Nilay. Karanlık bi' köşeye işedim. Cin çarptı orada. Saatimi de çaldı.

—Ay, Allah akıl versin sana, Maho! Cin ne diye çarpacak seni be! Cinlerin de bi' haysiyeti var, haysiyeti!

—Nilay, valla.

—Konuşma Maho! Ağzını bile kıpırdatma! Yürü, gir zıbar odanda! Kafanı da dışarı uzatma!

—Ama.

—Yürü dedim! Bak, yemin ediyorum, gebertirim seni! Sakın dışarı çıkma! Bizim işimiz var Erhan'la. Özel bi' şey konuşacağız. Yürü!

Tamam Nilay. Tamam kızım. Giderim ben abi. Ama sakın beni çağırma Nilay. Ben yokum artık, tamam mı? Girdim işte odama.

—Kapıyı da kapat! Bak, kafanı uzatayım deme, vallahi gebertirim!

Kapatırız kızım. Çok da şeyimdeydi sanki. İşim yok da seni mi dikizleyeceğim kızım ben?

—Ya Nilay, olmuyo ki böyle be güzelim, o salak içerdeyken.

—Aman, hadi be Erhan, işine bak sen! Sinir tepeme çıktı zaten! Merak etme, bakmaz o.

—Gel, gel. Alırım ben şimdi senin sinirini.

Nah alırsın sen onun sinirini, hayvan herif! Sinirini alacakmış! Eh ulan, Nilay. Eh be abi. Canınıza okuyacağım abi! Pişman edeceğim ikinizi de!

Beni odama yolladı ya! Odaya kapadı beni abi! Sanki çocuk var karşısında! Ulan. Gururuma dokunuyo ulan! N’apıyolar bunlar içerde abi?

Kapıyı azıcık aralasam?... Azıcık abi, azıcık. Nerden gör’cekler? Şöyle. Azıcık. Hah.

Hay Allah kahretsin! Bi’ şey görünmüyo ki abi. Kapamışlar ışığı. Karanlığa gözlerim alışsa. Bi’ alışsa. Aynayı ayarlayıp koymuştum aslında ama. Hay Allah ya!

İki adım çıksam dışarı?... Görünmeden geri kaçarım. Kaçabilir miyim ki ya? Kaçarım tabi abi! Ya da. Ya da “Çişim geldi,” derim abi. Tabi abi, çişim niye gelmesin ki?

Ulan. Abi, nerede bunlar ya? Salonda olur genelde Nilay, ama?... Aynada da kıpırdayan karanlıktan başka bi’ şey görünmüyo ki! Seslensem mi? Yok daha neler? Nilay kesin ağzıma sıçar bu kez. Ama abi?... Hiç bi’ şey görünmüyo ki ya!

—Nilay.

—Ay Allah cezanı versin! Ne var be? Ne var?

—Ne bağırıyo’sun kızım ya?

—Çıkma demedim mi ben sana be!

—Nilay, bırak da ağzını burnunu kırayım şu salağın!

—Bırak sen Erhan. Yat yerinde! Ne var Mahsun, ne var? Geberteceğim seni! Ne var?

—Ya kızım. Tuvalete gidiyoruz her'alde. Onu söyleyecektim.

—Mahsun! Allah canımı alsın ki gebertirim seni!

—Aa? Nilay? Sen niye çıplaksın abi? N' oluyo burada ya?

—Sana ne be! Sana ne!

—Ulan senin.

—Karışma dedim sana Erhan!

—Ulan nası' karışma! Herif gelip aramıza yatacak nerdeyse be!

—Gidecek o şimdi odasına. Hadi Mahsun.

—Tuvalete.

—Hayır Mahsun! Doğru odana gidiyo'sun!

“Hayır Mahsun, hayır Mahsun.” Gidiyorum işte Nilay. Ama anlamadım sanma kızım. N'aptığınızı anlamadım sanma. Salak mıyım ben kızım, salak mıyım?

Of be. Of be Nilay. Of be. Ne güzel parlıyo'du tenin abi. Karanlıkta bile ne güzel. Of be Nilay...

Canım acıyo, Nilay. Canım çok acıyo, abi. Ama burnum falan değil. Bacağım da değil. Kaburgalarım da değil. Ruhum acıyo, Nilay. Ruhum acıyo, abi.

Girdim işte odaya gene. Ama bu kez kapıyı kapamayacağım, abi. Kapamayacağım! Böyle yatağın kenarına oturup salona doğru bakacağım.

Nası' olsa gözlerim karanlığa da alışacak birazdan. Oradaki çekyattasınız. Bilmiyo muyum sanki? İkiniz de çıplaksınız, Nilay, ikiniz de.

Ulan, bunu nası' yaparsın, Nilay? Bi' daha olmayacak demiştin, abi? Söz vermiştin. Bilmiyo musun n' olacağını ha, bilmiyo musun, Nilay?

Hah ha, sen beni salak san, Nilay. Ama, işte, görüyorum, abi. Alışıyo gözlerim karanlığa. Salondaki pencereden sokak lambasının ışığı sızıyo içeri. Aynaya düşüyo görüntüleriniz. O aynayı öyle, tam çekyatın karşısına ben koymuştum, Nilay. Hah ha, görüyorum işte, abi. Görü.

—Görüyormuştene yaptığınızı Nilay.

Tüh, Allah canını alsın senin, Nilay. Ne güzel öpüyo'sun o şerefsizi. Ne güzel. Benim dudaklarımdan kaçan dudakların onunkileri emiyo sanki. Ulan. Ulan, her tarafını mıncıklatıyo'sun, Nilay, her tarafını. Memelerini bile. Memelerini. Ulan, hani "sarkar" diyo'dun, Nilay. Hani yasaktı dokunmak? Hani sarkardı, abi? Tüh, Allah belanı versin senin!

Sakın. Dur, Nilay! Sakın çıkarma külotunu, abi! Nilay!... Çıkarma abi! Kapa bacaklarını, Nilay! Yapma! Yapma, abi! Of, içimden bi' şeyler çekiliyo sanki. Kasıklarım sızlıyo, Nilay.

Abi. Abi, inleme bari, be! Sus be, Nilay!

Ulan. Piç Erhan, ulan. Çekil ulan oradan! Allah belanı versin senin, e mi? Benim yerim ulan orası, benim! Kıpırdama, be! Kalkıp inme, ulan, piç Erhan!

Of! Of be, Nilay! Of be, abi! Senin yüzünden pantolonum ıslandı işte! Yapış yapış. Of ulan. Of ulan, Nilay.

Yok abi, yeter! Bizim de bi' haysiyetimiz var be, Nilay. Dayanamıyorum, abi. Atarım kendimi yatağıma. Yüzümü çarşafa gömerim. Gömerim, abi! Koklarım yalnızlığımı.

Ulan. Bu yatağa sen uzanmışsın, Nilay. Çarşaf sen kokuyo. Evet, kesin uzanmışsın, abi. Yoksa böyle kokmuyo benim yalnızlığım. Ne zaman, bilmiyorum, ama uzanmışsın, Nilay. Bu sabah da olabilir, dün de, evvelsi gün de. Ama uzanmışsın, Nilay. Benim yatağıma, abi. Benim yatağıma yatmışsın, Nilay.

İşte, şurada memelerin. Evet abi, izi bile var. Yok mu sanki? İşte, şurada. Hım. Ne güzel kokuyo, Nilay. Memelerin. ne güzel. kokuyo, Nilay.

Of! İşte, kalçaların da şurada. Bak, gezdiriyorum elimi. Parmaklarıma bak, Nilay, parmaklarıma. Rüyamı okşuyorum sanki. Yahu, düş tenli bi' yalnızlık mısın, nesin sen, Nilay? Neyin nesisin, abi?

Bak, saçların yayılmış yastığıma. Bu yastık var ya. Var ya, Nilay, bu yastık. Benim hayatta güvendiğim tek şey, abi. Boru değil, Nilay, boru değil. Ben bu yastığa sarılıp uyurum çocukluğumdan beri. Kimse dokunamadı bu güne dek. Ama sen dokun, Nilay. Sen bu yastığa istediğini yap, abi. Çünkü o zaman bu yastık daha güzel oluyo, hayat daha güzel oluyo, rüyalar daha güzel oluyo, Nilay.

İnleme be, Nilay! Yeter be, abi! Tüh, Allah canını alsın senin, Nilay! Ama, hayır! Hayır, abi! Nilay'ın canını niye alsın ki Allah? Erhan'inkini alsın, abi! Çünkü onun başının altından çıktı her şey. Yoksa Nilay yapmazdı, biliyorum, yapmazdı, abi!

Eh ulan, görürsün sen, Erhan! Geberteceğim seni! Azrail'in olacağım! N'aptığını sanıyo'sun ulan sen? Ne sanıyo'sun kendini? Kimin kadınına iş koyuyo'sun ulan, şerefsiz?

Dur abi, bi' doğrulup bakacağım, n'apiyo bunlar? Hâlâ mı?... Hâlâ mı yapıyo'lar? Yuh be! Ulan. Yuh be, Nilay!

Oha, be! Ulan. Nası' duruyo'sunuz ulan öyle? Abi?... Aynadan öyle görünüyö'dur, ya! Yoksa?... Ulan, yoksa nasıl durulur ki öyle, abi?

Yok ya! Tamam! Yeter bu kadar! Daha fazla dayanamayacağım! Bıçağım nerede benim, bıçağım?... Hay, Allah kahretsin! Çekmeceye koymuştum en son, ya! Alt çekmece miydi yoksa? Hayır, üste koyduğumu iyi biliyorum! E, Allah kahretsin, nereye girdi bu peki? Nerede? Nerede? Nere. Hah! Buldum! Ağzına sıçayım senin külot gibi, e mi? Örtmüş bıçağımı, şerefsiz!

Tamam. Hah ha! Hadi bakalım, şimdi ne yapacaksın, piç Erhan? Nereye kaçacaksın, abi? Hah ha! Nası' olsa tuvalete kalkacaksın sen! Biliyorum, kalkacaksın! İşte o zaman pastırma yapacağım seni, abi! Kapıyı açtığında, küt, karşında bulacaksın beni! Bıçağı kalbine sapladım mı, tamamdır. Gerçi senin gibi kalpsizin kalbini bulmak zor olacak ama. Eh, o kadar uğraşmayı da göze alacağız artık, abi.

Evet. Ağır ağır. Aman, Mahsun, aman. Duymasınlar kalktığını. Daha yavaş, daha yavaş, abi. Şu kolu da ses çıkarmadan bastırabilirsek. Hah. Tamamdır, abi, tamamdır. Kapıyı da azıcık aralık bıraktık mı gene. Oldu bu iş.

Hazırım ben, Erhan. Seni bekliyorum, abi. Şimdilik keyfini sür bakalım. Ama, her şeyin bi' bedeli var be, abi.

Bak, tam zamanında almışım yerimi. Sesler kesildi. İşte. Ayak sesleri geliyo, işte. Hah ha! Eceline geliyo'sun, Erhan. Azrail'inin kıllı kollarına geliyo'sun, abi.

Tam kapının önünde. Aferin, aç. Uzat kolunu, uzat, ışığı ara. Hah ha! Tam karşıdayım, piç Erhan, tam karşıda. Buldun düğmeyi. Bas, abi, bas. Elimi kaldırdım, gölgeden bi' heykel gibi, sessiz, bekliyorum. Yak ulan şu ışığı da gir içeri artık be, uyuşuk herif! Yak!

—Ha? Ulan? Maho? Sen.

—N'abersin, abi?

—Aaaaaaaaaaaaaa!

Ulan. Amma bağırdı, it oğlu it! Ehe! Gözlere bak! Ne o, piç Erhan, şaşırdın mı yoksa? Niye o kadar açıldı gözlerin? Manda mısın sen? Ay, yoksa bıçak derine mi saplandı? Canın yandıysa üzülürüm, abi.

Neden hırıldıyo'sun, Erhan? Ne dediğin anlaşılmıyo? Ha? Yoksa "hoşça kal," mı diyo'sun, abi? A, vallahi gücenirim, daha yeni gelmiştin. Böyle aniden kalkıp gitmek var mı? Yani.Yatıp gitmek.

Nası' da arkana uzanmaya çalışıyo'sun. Aferin be, Erhan. Helal olsun valla, abi. Yerde deli gibi debelenirken kolunu öyle arkaya kıvrılabilmek her babayiğidin harcı değil. Hay Allah, n' oldu? Uzanamıyo musun, abi? Ehe! Ne güzel, kocaman bi' sivrisinek gibi duruyo bıçak sırtında. Yok, öyle deme, vallahi yakıştı, abi.

Bunun yanına bi' de. Ha?

—Maho! Ben.

Nilay! İşte karşımdasın, Nilay. Sus! Hiç bi' şey söyleme, abi! Ama. Ama bana bak, Nilay! Yerde bi' yılan gibi kıvrılarak ilerleyen o şeye değil. O şeye. Tüh! Kan! Kanı gördüm gene! Tüh, Allah kahretsin, be! Tüh be! Tüh! O kadar da bakmamaya çalışıyo'dum, o kadar da.

Ay, içim çekiliyo. İçim. Kararıyo ortalık iyice. Kararı.

Nilay? Tut beni, abi. Nası' olsa kan beni tutuyo, sen de tutmuşun çok mu? Ay, ay, ay! Düşüyorum. Bacaklarım yok sanki, bacaklarım. Ulan, bu dünya gözlerimin önünden nereye gidiyo, abi?

Nilay?... Bu piçin üzerine düşüyo.

—Mahsun!

Ah!. Başım ağrıyo sanki. Hay Allah, ya! Bundan bile emin değilim.

—Maho!

Ha? Nilay? Bu senin sesin, değil mi? Ha? Göremiyorum seni. Niye insanın kafasının içi hep karanlık oluyo, abi? Nilay?

—Mahsun! Uyan!

Uf! Yanağıma vurup duran bi' el var. Sen misin bu, Nilay? Madem ki sen sadece bi' sessin, nası' oluyo da yanağıma vurabiliyo'sun, abi?

—Uyan ulan, Allah'ın cezası!

Tamam. Tamam, Nilay. Açıyorum gözlerimi.

—Ni. Nilay?

—Nihayet! Kalk! Kendinde misin bari?

Üf be, Nilay! Üf be, abi! Çırılçıplaksın! Anadan doğma! Üf, ne güzel kokuyo'sun, Nilay. Böyle her yerin bi' başka ışıldarken ne güzel görünüyo'sun. Dokunmak istiyorum sana, abi.

—Kendin kim, Nilay? Onda ne işim olsun ki benim!

—Ne? Tüh, Allah senin belanı versin, Maho! Ne saçmalıyo'sun?

—Ehhe. Şaka yaptık her'alde, kızım. Gül diye.

—Ay, salak mısın nesen, ya! Ne gülmesi! Kalksana sen!

—Tamam, kalkıyoruz işte.

—Çabuk!

—Tamam ya! İyi valla, be! Ne yapsam kabahat oluyo, ha! Gül diye şey ettik her'alde, kızım.

—Ulan, sen kafayı mı yedin? Yerde bi' ceset var! Farkında mısın bunun? Gebermeden önce öküz gibi de bağırdı herif. Apartman başımıza üşmezse iyidir.

—Ee?

—Nası', ee? Çıldırtma beni, Maho! Nası' ee? Bi' ölü var yerde diyorum! —Biliyoruz her'alde.

—Ulan, biliyo'san bi' şey yapsana, geri zekalı! Nası' çıkaracağız bunu buradan? —Ne var, kızım? Haliya sararız.

—Hangi haliya, be! Halı mı kaldı evde! Ay, bu genişliğin öldürecek beni, Maho! Git, senin yatağın çarşafını getir!

—Onu getiremem, Nilay. Başka bi' şeye saralım ibneyi?

—Ne demek getiremem, ya? Nereye saracağız başka? Getirsene şunu!

Allah, Allah. Getiremem kızım o çarşafı. Çünkü o çarşaf sen kokuyo, kızım, sen. Ben onu koklamadan uyuyamam ki geceleri.

—Ya, getiremem işte, kızım!

—Ay, Allah senin de canını alsın, Maho! Git, çekyatın içinden bi' yorgan getir! —Tamam. Onu getiririm.

—Yürü! Şu bıçağı da bırak!

—O benim bıçağım, Nilay. Bırakmam! Arka cebime koyarım ben onu, abi.

—İyi, iyi. Çabuk ol, hadi! Ha, benim elbiseyi de getir! Orada, sandalyenin üzerinde.

Tamam be, Nilay. Gidiyoruz işte, kızım. Ama. Aslında bu odaya girmek istemiyorum ben. Çünkü. Çünkü. Tüh, Allah kahretsin, çünkü. Bu odada o ibnenin altına girdin sen çünkü, Nilay. Bu oda zina kokuyo çünkü!

—Buldun mu yorganı?

—Bakıyoruz her'alde, kızım. Ne acelen var?

—Ay, gebertirim seni, Mahsun! Kafa mı yapıyo'sun ulan?

—Tamam, tamam. Geldim.

Al bakalım, getirdik yorganını, Nilay. Al elbiseni de. Of! Aslında keşke giyinmeseydin, keşke. İstedğim kadar bakıyo'dum her yerine. Ama. Ama. Uf! Böyle, çıplak tenine elbiseyi geçirince de güzel oldun be, Nilay. Vallahi, çok güzel oldun, be!

—Tut şunun ucunu, Maho! Yaydır yere! Ger, iyice ger! Tamam! Şu bıçağı da çıkar herifin sırtından!

—Niye ben çıkarıyorum, ya?

—Ulan, Maho, ben alırsam kışına sokarım o bıçağı, haberin olsun! Çıkar dedim, çıkar!

İyi valla, Nilay. Her boku bize yaptırıyo'sun, abi. Al, çıkardık işte. Sanki, kim bilir ne.

—Nereye koyayım bıçağı, Nilay?

—Kışına sok, Maho! Nereye diyo'sun, ya! Sil kabzayı güzelce. Sonra da bırak bi' köşeye, Allah aşkına!

Tamam, Nilay. Ne bokuma her şeye kızıyo'sun ki, abi? Yaptık işte.

—Nilay.

—Tamam, şimdi yorganın üzerine doğru iteceğiz herifi. Hadi!

—Nilay.

—Ya, ne var? Ne bıldırlanıyo'sun gene, Mahsun? İtsene şunu!

—Bi' şey söyleyeceğiz her'alde, kızım ya! Dinlesen ölür müsün?

—Of! Of! Of! Ne? Ne var?

—Sen konuşurken 'ulan' deme, Nilay. Tamam mı? Yakışmıyo sana. Tamam mı? Ha?

—Tamam, tamam. İt hadi şunu!

—Söz ver demeyeceğine.

—Ya, tamam, demeyeceğim! İtsene şunu!

Al, ittik işte, kızım. Sanki, kim bilir ne? Yorganı sarmana da yardım edeyim de, gene laf sokma bari.

—Tamam mı, Nilay?

—Koli bandını getir!

—Nerde ki bant?

—Ananın gözünde bant, Maho! Portmantodadır! Nerde olacak?

Bak, hâlâ bana tersleniyo'sun, Nilay ya. Yazıklar olsun kızım sana! Vallahi de billahi de yazıklar olsun, ya! Al bakalım, bandını da getirdik. Bakalım şimdi ne mazeret bulup fırçalayacaksın bizi?

—Hey Allah'ım. Nası' çıkaracağız bu herifi şimdi, Maho? Öf ya! Şu pencereden sokağa bak bakayım, gelip giden var mı?

—Yoktur kızım bu saatte kimse?

—Ya, baksana sen!

Ulan, Nilay. Ulan, kızım. Ben olmasam n'apacaksın sen, ya?

—Tamam, Nilay. Yok kimse.

—İyi. Tut şunun ucunu! Kaldır!

—Önce kapıyı açsaydım, kızım. Nası' açacağım sonra?

—Öf! İyi, iyi. Aç! Ha. Bana bak, inerken sakın ses çıkarma, Maho! Tamam mı? 'Gık' bile yok, ona göre.

—Biliyoruz her'alde, kızım. O kadar da salak değiliz. Hem, salak olsaydım kaldırmadan önce kapıyı açmak aklıma gelir miydi, ha, gelir miydi?

—İyi, iyi. Hadi, tut artık şunu! Anahtarı bırak. Alırım ben.

Seninle ölümü paylaşmak. Seninle bi' sırrı paylaşmak. Seninle, Nilay, tüm sırları paylaşmak. Öyle güzel ki, abi, öyle güzel. Bi' şey söyleyeyim mi sana, Nilay? Var ya, sırf seninle bu sırları paylaşmak için bütün şehri öldürürüm ben, abi. Vallahi billahi. Şişko Tamer'i, keltoş Kadri'yi, Yasemin orospusunu, İlker ibnesini.

Biliyo musun, ben hep gözlerine baktığımda içime akacak birini diledim, Nilay. Geceyle gündüz gibi zıt, ama birbirini tamamlayan. Eksikliklerini kabullenip hatalarını bağışlayan. Biz seninle tam da böyle değil miyiz, ha, değil miyiz be, Nilay?

Bak işte, birlikteyiz gene. Bu ibne cesedin ayaklarını tuttun, merdivenden indirmeme yardım ediyosun. Ne güzel görünüyo'sun böyle yukardan bakınca, bi' bilsen. Memelerin nası' da titriyo. İçimi eritiyo'sun, Nilay. Bi' kalıptan başka bi' kalıba akıtılan mum gibi, beni şekilden şekle sokuyo'sun. Bozuyo'sun, yeniden yapıyo'sun, bozuyo'sun, yeniden. Akıtiyo'sun beni, Nilay. Of be! Kasıklarımı acıtiyo'sun, Nilay.

Of be, Nilay, seviyo'sun sen beni, biliyorum, seviyo'sun. Vallahi seviyo'sun, abi! Eğer sevmesen yardım eder miydin bana, ha, eder miydin? Ama her seferinde ettin, abi, her seferinde. Sevmesen. Tabii ki seviyo'sun, abi.

Bak, sen istedin diye çıt çıkarmadım, Nilay. Öf bile demedim. Çünkü ben de seni seviyorum, Nilay. O kadar çok seviyorum ki seni.

Tamam, çıktık işte sokağa. Kimse duymadı bizi. Aslında, Nilay, bi' şey daha söyleyeyim mi? Sana baktığımda gümbürdeyen kalbimi duymadıysa bu apartmandakiler, top patlatsak da duymazlardı. Gene de, sen istedin diye çıt çıkarmadım ben, sırf sen istedin diye, abi.

Of be, Nilay, sen böyle korkulu olduğunda, var ya, kokun daha da güzelleşiyο sanki.

—Maho, bi' daha bak şu sokağa! Bırak yere şunu! Bak bakalım, gelen giden var mı?

—Yukardan baktım ya, Nilay. Yok işte kimse.

—Ya, bi' daha bak sen, hadi! N' olur n' olmaz. Çabuk! Hazır apartman sahanlığındaiken görölmeyecek bi' yere itiveririz ibneyi.

Eh, bi' daha bakalım hadi, Nilay. Sanki, kim bilir ne? Gören de ilk defa yapıyoruz sanır.

Al işte, bomboş sokak. Kapkaranlık. Sokak lambası bile sönmüş. Pencereler ölü köpek gözleri gibi.

—Yok kimse, Nilay.

—Sus, be! Yavaş! İyi hadi, tut şunu!

—Çöplüğe mi taşıyacağız gene, Nilay?

—Hayır. Olmaz orası. Geçen hafta Selçuk itini buldular orda. Bi' de bunu bulurlarsa hepten bok olur iş.

—E, n'apacağız peki, kızım?

—Ne bileyim, be! Götürür bırakırız bi' sokağa.

—Arabasına koyalım ibneyi, Nilay.

—Araba olmaz, salak, tam apartmanın karşısında. Ama? Yok, olur aslında. Git, yukardan arabanın anahtarlarını getir, Maho!

—Nerde kızım anahtarlar? Ne bileyim ben.

—Nerde olacak, ya! Pantolonundadır herifin.

—Hangi pantolonunda?

—Hay, Allah belanı versin senin, Mahsun! Kaç pantolon vardı herifin üzerinde, salak! Neyse, sen bekle burada! Şimdi gürültü falan da yaparsın inip çıkarken. Gidip kendim getireyim bari.

Git bakalım, Nilay. Git bakalım, kızım. Vay be! Gürültü yaparmışım! Neden yapayım, kızım? Demin yaptık mı? Sanki bi' sen akıllısın, biz salağız, ha!

Aa? Gene yandı sokak lambası. Ehe. Sanki bizi selamlıyo. Ne komik, ya.

Uf! Aslında iyi de oldu yanması. Bu karanlıkta mumyalanmış bi' ölüyle duruyo'dum, anasını satayım!

Ya, sahi, ölüler nereye gidiyo acaba? Cennet falan diyo'lar ama, ne bileyim, abi? Kaç kişi sığar ki cennete? Gerçi bi' de cehennem var. Orası biraz sıcak ama.

İyi de, mesela bu ibne. Daha gömülmedi. Ama yaşamıyo da. Peki bu herif nerede şu an? İpten yeni indirilmiş bi' elbise gibi şimdi bu. Ya elbisenin içindeki? Gülen, araba kullanan, sevişen, küfreden lavuk?... Ulan, anasını satayım, hayalet falan olmasın sakın! Şimdi birden görünürmüş. Zincir falan şakırdatıyo bu ibne hayaletler bi de. Bu Erhan adisi de zincirini sallayarak geliyo mu, abi? İşe bak sen.

—Geldim.

—Aaaa!

—Sus, be!

—Ay, ödümü patlattın, kızım ya!

—Tut, getir şunu, hadi! Bagajı açacağım ben.

—Ya, Nilay, saçmalama, kızım! Nası' taşıyayım ben kütük gibi herifi?

—Mahsun, bi' kere de erkek gibi davran! Çıldırtma beni!

Ulan, Nilay. Ulan, kızım. Sevmesem seni, var ya, yapacağımı bilirim ben. Lafa bak! “Erkek gibi davran,” diyo ya! Şimdi seni şu merdiven altına çekip erkeği kadını göstermek var ama, hadi neyse! Dua et ki seviyorum, be!

—Kaldıramıyorum, Nilay!

—Mahsun! Getir!

—Tamam, tamam.

Uf! Ay! Ölü gibi ağır bu ibne! Ehe. Ölü gibi, dedim, ya! Zaten geberik herif! Ay! Kollarım koptu, ha!

Ulan, Nilay. Yardım etsen ölür müsün be, kızım? Durdu arabanın arkasında, gelmemi bekliyo. Kolay sanki yüz elli kiloluk bi' mandayı taşımak! Öyle telaşla sağa sola bakacağına, gelip bi' el atsana şuna!

—Ay! Öf!

—Bıdırlanma, Maho! At şunu bagaja!

—Bana. Öhö!... Maho deme. Ay!. Kızım ya!

—Ay, hadi, be! Tartışamayacağım şimdi seninle!

Uf! Kızımdan ter aktı, ha! Al bakalım, Nilay, tıktım ibneyi içeri. Ulan?...

—Ya, Nilay, gördün mü, kızım? Kan bulaşmış omzuma işte!

—Bi' şey olmaz, bi' şey olmaz. Atarız o gömleği.

—Nası' atacağız, kızım? En sevdiğim gömleğim bu, ya!

—Hadi, hadi. Başka bi' eflatun gömlek alırsın sana. Onu da seversin.

—Ben hiç bi' gömleği bu kadar sevemem, kızım.

—Ay, bin şu arabaya, Maho!

Biniyorum, Nilay. Ama ben kullanacağım, kızım. Çekil kenara! Aferin, söz dinle şöyle. Biz eski şoförlerdeniz, kızım. Yollar altımızda akar. En gizli menzillere iletir bizi. Hah ha! Nası' konuşuyorum, di mi Nilay? E, boşuna mı “salak değiliz,” dedik sana, kızım? Boşuna mı, “eski şoförüz,” dedik.

—Vırrnn, vırrnn, dü, dü.

—N'abıyo'sun, Maho? Sıyırdın mı iyice?

—Neyi sıyırdım mı, Nilay, kızım ya?

—Of! Dön önüne, salak! Bağla kemerini!

İşte! İşte, gördün mü, seviyo'sun sen beni, Nilay! Vallahi de billahi de seviyo'sun! Ekmek kuran çarpsın ki seviyo'sun,

abi! Yoksa niye “kemerini bağla,” diyesin ki, di mi ama. Di mi ama, Nilay?

Vırrrnn. Gidelim, Nilay. Gidelim, abi. İğiiiği. Gaza bi’ basacağım, vrooom, uçacağız, abi. Dat daaat! Çekilin, ulan! Açılın, be! Fiyuuu.

—Nereye gideceğiz, Nilay?

—Polonezköy tarafına.

Vırrrnn. Polonezköy’e. Viyu viyuuu.

—Nilay?

—Ne var gene, Maho?

—Polonezköy uzak mı ki?

—Biraz.

—Neden o kadar gidiyoruz ki? Atalım ibneyi buralarda bi’ yere.

—Ormanlık alan orası. Diplere salladık mı, bulamazlar.

—Ya polis çevirirse giderken?

—Hay, Allah kahretsin! Hiç aklıma gelmedi polis mevzusu.

Bak, gördün mü, ben olmasam hiç bi’ şey yapamayacaksın, Nilay. Ehe.

—Benim aklıma gelir, kızım. Amatör olduk bu işte artık.

—Profesyonel.

—Ha? Pro ne?

—Amatör denmez ona. Profesyonel diyeceksin.

—Prosyonfel olduk.

—Doğru söyledim mi, Nilay?

—Ay, sus iki dakika ya, Allah aşkına! Düşünüyorum.

İyi, sustuk bakalım, Nilay. Vırrrnn. Düt dütt... Gözlerimi şöyle kısınca ışıklar lazer gibi oluyo. Fiyuuu. Ay üssü Alfa, Ay üssü Alfa. Saldırıya uğradık. Fiyuuu. Maya, şekil değiştir. Mister Spak nerede? Fiyuuu.

—Nilay?

—Sus, Maho!

—Bi' şey söyleyeceğiz kızım her'alde. Önemli valla.

—Ne?

—Mister Spak'la Mayaaynı dizide miydi?

—Ne?

—Mister Spa.

—Mahsun! Allah canımı alsın ki, atarım seni aşağı! Salak! Arkada bi' ölü var, ulan! Geri zekalı herif!

—Ya, Nilay, hani ulan demeyecek.

—Sus dedim, Maho! Sus! Allah'ın cezası!

Peki, Nilay, peki, susarız, kızım. Hayata da susmadık mı zaten biz? Hep başkaları konuşmadı mı? Gene susarız, kızım. Ama. Ama bi' de sana susuyorum ki, Nilay. Kana kana içmek istiyorum seni, abi.

Arkada ölü varmış! Hah! Sanki biz konuşursak arkadaki ölü rahatsız olacak! Kim bilir ne!

Atalım işte şunu da çöplüğe. Bugüne dek sadece Selçuk'u buldular. Diğerlerini ruhları bile duymadı. Sanki millet her gün gidip çöplükte ceset arıyo, ha! Hem, ne güzel, koca arazi. Bu ibne orada zincir de bulur kendine. Sallar durur, anasını satayım!

Aslında, bizim eski mahalledeki gibi bi' kuyu olacaktı buralarda. Sallayacaktık herifi içine. Oh, keka! Hem kimse de göremezdi atarken. Hacı Sadık'ın arka bahçesindeydi anasını sattığımın kuyusu. Az mı kedi salladık oraya küçükken? Miyavlaya miyavlaya geberirdi şerefsizler. Hem zaten. Ama?

—Buldum, Nilay! Buldum, abi!

—N' oldu gene?

—Bu ibneyi nereye atacağımızı buldum.

—Tamam, tamam, Maho. Sus!

—Vallahi diyorum, kızım, ya! Vallahi buldum!

—Nereye atacakmışız?

—Kuyuya.

—Kuyuyu nerede bulacağız, be?

—Ben biliyorum, kızım. Bizim eski mahallede vardı bi' tane. Kedi hayaletleriyle dolu hem. Küçükken atmıştık.

—Adana'da değil mi senin eski mahallen, Maho?

—Evet.

—Allah canını alsın! Sus! Bak önüne! Gıkını çıkarma!

—Gene n’aptık, ya?

—Konuşma!

Ulan, Nilay. Ne desek kabahat be, abi. Kötü bi’ şey mi söyledik sanki? Kuyu dedik be, kuyu. Hem de öyle bildiğin gibi değil, miyavlayan bi’ kuyu. Tabi abi, Sıddık, Binali, Yusuf, ben, az mı kedi salladık oraya? Nası’ da cırmalardı ellerimizi şerefsizler. Hatta bi’ keresinde Binali’nin gözünü çıkarmıştı bi’ tanesi. Nası’ akmıştı, sümük gibi. Ay, içim kalktı aklıma gelince. Ama almıştık Binali’nin intikamını, abi. Taşla kafasını ezmiştik ibne kedinin. Gri, cıvık bi’ şey çıkmıştı ortaya. Sıddık kusmuştu o zaman. Ben bayılmıştım.

—Tamam, Maho, şehir çöplüğüne gidiyoruz gene. Aklıma başka hiç bi’ yer gelmiyo gecenin bu saati.

Ya, döndün dolaştın, gene dediğime geldin işte, kızım. En başında söyledik sana, “Çöplüğe atalım,” diye. Ama, sakalımız yok ki, sözümüz dinlensin. Eh ulan, eh be, Nilay, sen beni o kuyunun başında, aşağı kedi atarken görecektin, aklın giderdi. Bak bakalım sözümünden çıkıyo muydun o zaman? Hele bi’ de benim çeteyi görsen, var ya, kesin altına ederdin, kızım. Hem, sırf sen değil, herkesin ödü kopardı bizden. Küçücük çocuktuk, kocaman adamlara posta koyardık. Hatta, hiç unutmuyorum, kılıbık Sedat diye bi’ herif vardı. Çikolata parası vermedi diye kafasını taşla yarmıştık da, “Bunlar insan evladı olamaz, hepsi şeytan, hepsi,” demişti. Ehe. Ne güzel günlerdi.

Ulan, ama hakikaten korkusuz bi’ çeteydik, be! Az fırlama da değildik hani. Mahalledeki kızları pandik manyağı yapardık. En çok da Melahat’i... Gerçi yolluydu o şıllık. Ne bok olacağı o zamandan belliydi. Saklambaç oynarken en kuytu yerlere saklanırdı mahsustan. Tabi, biz de peşinde. Külotunu indirir,

kendi gösterirdi. Sobelenene kadar her yerini elletirdi, be! Eh, Melahat'ın yerini bulan aynı anda beş kişiyi birden sobelerdi, o da ayrı konu. Zaten, yıllar sonra, kocası İsmet, beyaz eşyacı Niyazi'yle iş üstündeyken basmıştı bunu. Sonradan mahalledekiler, "Kocası pazarlıyo'du karıyı," dedi ama, abi, akıl var mantık var, öyle olsa niye Niyazi'yi otuz altı yerinden bıçaklayıp karıyı kezzapla yıkasın ki herif? Yoksa otuz sekiz miydi? Aman, neyse.

—Ne o, indirdin yelkenleri?

—Ha? Bana mı diyo'sun, Nilay?

—Hayır Mahsun, Erhan'la konuşuyorum!

—Erhan'la mı? Ehe. Manyak mısın kızım sen? Erhan öldü ki.

—Yapma ya! Ciddi misin? Ben taklit yapıyo sandım onu.

—Anladım, Nilay. Kafa yapıyo'sun sen benimle.

—Günaydın.

Geç dalganı bakalım, Nilay. Geç bakalım, abi. Diyorum ya, iyi tarafımızı gösterdik sana. Dişimizi geçirseydik zamanında, böyle konuşamazdın şimdi.

Ama, dua et ki, seviyorum seni, Nilay. Çok seviyorum, abi. Yoksa bıçağımla karnını yarardım vallahi.

—İn bakalım!

—Ha? Ama daha çöplüğe gelmedik ki, Nilay.

—Tamam. Olsun. Yeterince uzaklaştık. Hem, aklıma başka bi' şey geldi.

—Ne?

—Görürsün şimdi. İn!

Allah'ım yâ Rabbim, gene ne yumurtlayacak bu, acaba? Geldik bi' dağ başına. —E, indik işte. N'apacağız şimdi, Nilay?

—Çıkar ibneyi de, buraya getir!

—Tek başıma?

—Evet, Maho, tek başına!

Ulan, Nilay, fazla oluyo'sun kızım artık! Kölen mi var senin? Onu getir, bunu götür, şunu al, bunu ver. Sokarım böyle işin içine, ha! Az ye de kendine bi' uşak tut, be!

—Açsana kızım şu bagajı!

—Maho, diklenme, sıçarım bacağına! Bok herif!

—N' oldu, kızım ya?

—Ne tersleniyo'sun?

—Terslenmiyoruz, ya! Bagajı aç dedik. Ne var bunda?

—Bagajı aç dedin, içinden de anama sövdün! Anlamadım mı? Salak mıyım ben? Bi' karış da surat!

—Valla sövmedim, Nilay, kızım ya! Kilitli bagaj. Onun için şey ettik her'alde.

—Kes, tamam!

Vay be. Vay be, Nilay. Vay be, abi. Biz senin bi' dediğini iki etmeyelim, sen bize durmadan posta koy. Ben bu kadar fırçayı askerde yemedim, kızım. Koca

bölüğün bulaşıklarını yıkardım, bu kadar azar işitmezdim vallahi.

—Buyurun, açtık bagajınızı.

İşe bak, bi' de tavır yapıyo'sun, Nilay. Hem suçlusun, hem güçlüsün, abi.

—Tamam, indir! Yavaş! Yav. Hay, Allah belanı versin, be! Tutamadın bi' herifi! —Ya, elimizden kaydı her'alde, kızım.

—Tamam, tamam. Kaldır! Tut şuradan!

—Şuradan mı?

—Ya, ayaklardan tutsana, Maho! Nası' taşıyacaksın oradan tutarsan?

—Şuradan.

—Evet. Çek şimdi kıyıya doğru! Tamam, boş ver, sürüklensin! Buraya getir!

—Uf, çok yüksek kızım burası!

—İyi ya, sittin sene bulamazlar herifi! At şimdi!

—Ya, Nilay, aşağıda bok kanalı var, abi. Sıçanlar kemirir herifi orada.

—Kanalizasyon derler ona, Maho. Midemi kaldırma benim.

—Burada bırakalım mı? Sıçanlar yemesin herifi bi' de.

—Ya, saçmalama! Atsana şunu! Burada bırakalım da ilk geçen araba görsün mü, salak?

—Kim geçecek buradan, kızım? Allah'ın dağı.

—Ne dağı, be! İki adım yokuşu dağ yaptın yani! Görmüyo musun otobanı? Dibimizde.

—Atayım mı yani?

—Ya, atsana! İt biraz! Yuvarlanır gider o.

Al, ittim işte, Nilay. Aa? Vallahi de top gibi yuvarlanıyo herif. Hah ha! Ne komik, ya! Fır fır fır. Aha?...

—Hah ha! Nilay, Nilay, baksana kızım! Yorgan da çözöldü. Çırçıplak iniyo ibne. Ehe. Baksana, nası' kabak gibi parlıyo kıcı.

—Evet, Maho, çok güzel. İn şimdi, o yorganı al!

—Nası'? Hangi yorganı?

—Onu işte.

—Aşağıdaki yorganı?

—Evet. Yürü!

—Ya, saçmalama, kızım. Düşüp de kafamızı mı patlatalım orada, ya?

—Yürü, Maho! Yürü!

Hay, Allah kahretsin senin yorganını be, Nilay. Allah kahretsin be, abi! Dimdik yokuş. Her taraf çalı çırpı dolu. Şimdi takılıp da düşsem bok kanalına kadar tekerlenirim, be! Sokayım yorganına, e mi, Nilay! Kim bilir ne, anasını sata.

—Ay!

Ay, vallahi tekerleniyo'dum! Ay, nası' da kaydı taş ayağımın altından! Tüh, Allah belanı versin senin, Nilay! Amma da

değerli yorganın varmış, be! Altı üstü çiçekli, salak bi' şey! Bunu burada bıraksak, ben sana yenisini alsam, n' olur sanki?

—Nilay! Aldım! Getireyim mi?

—Yok, Maho, getirme! Öp, kokla, bırak orada! Allah'ın belası! Tabi ki getireceksin! Niye indin oraya, salak?

Eh be, kızım. Eh be, Nilay, sana da bi' şey sorulmuyo ya!

—Tamam, getiriyorum, Nilay!

—Yahu, tamam, bağırp durma! Getir şunu!

—Ne? Duymadım, Nilay!

Allah, Allah, ne diye el hareketleri yapıyo bu karı, ya? Getir hareketi mi bu, yere yat hareketi mi? Şimdi sorsam, durduk yere bi' sürü laf yerim gene. Neyse, götüreyim en iyisi. N' olacaksa olsun artık.

Aslında. Hay Allah, şimdi hatırladım, Nilay ilk tanıştığımızda bu yorganı vermişti bana. Adana'dan yeni gelmiştim. Du' bakayım, iki sene önce miydi? Ya da iki buçuk?... Neyse işte, bayağı olmuş. Bu yorganı elime vermiş ve, "Sarınp yat," demişti. Ne güzeldi o zaman. Şimdi de güzel ama. Ne bileyim, o zamanlar daha başka bi' güzeldi sanki. Şimdi bu yorganı. Ama?... Aa, bi' dakika ya. Şimdi anladım. Ay, canım benim! Nilay'ım benim, Nilay'ım! Sen seviyo'sun beni, abi! Tabi abi, seviyo'sun. Bu bana verdiğin ilk yorgan diye kıyamadın, anladım şimdi. Hay Allah ya, ben de neler düşündüm! Eşğim ben, Nilay, eşğim!... Belki de haklısın. Belki de kocaman bi' salağım hak'katen de. Ama. Ama gene de senin sevgili salağınım ben, di mi, Nilay? Ehe.

—Getirdim, Nilay.

—Nihayet.

—Ama, kan olmuş yorgan, Nilay. Bak iş.

—Tamam. Boş ver. Hallederiz.

—Aa? Bak, Nilay, sıçanlar şimdiden üşmüşler herifin başına.

—Tamam, tamam. Yürü hadi, gidelim.

Gidelim, Nilay, gidelim. Of! Sen ne güzelsin be, Nilay. Ne güzel, memelerin parlıyo gecede, ay gibi. Kendi ışıklarını üreten iki yuvarlak ay gibi. Elbisenin altında kalan kısımlarında ne oluyo peki, Nilay? O kahverengi yıldızlar yerinde mi hâlâ? Hani, o yıldızlar. Hani, o iki ayın üzerinden ayrılmayan yıldızlar.

Sana dokunmak istiyorum, Nilay. Ellerim gezinsin vücudunun kasabasında. Tenindeki ürpertiler tanımasın beni. Mesela, uzaklardaki bi' balıkçı kasabası olsun senin derin. Işıkla buluştukça parlayan yerlerin de deniz kızlarının pulları. Ben senin derinlerine dalınca artık hiç bi' insanın hatırlamadığı zamanlarda sulara gömülen eski şehirleri bulayım. Neydi adı? Hah! Atlantis'i bulayım.

Ya, şaşırdın di mi, Nilay. Her'alde, abi. Sen bizi hiç bi' şey bilmiyoruz san. Tamam, bu sözlerin çoğunu o şair ibnesinden duydum. Neydi adı? Şu, arada sizin pavyona takılan oğlan herif?... Neyse işte, ondan duydum bu sözleri. Ama, bak, unutmadım, Nilay. Aklımda tuttum, abi. Şairi demiyorum, kızım, sözleri unutmadım. Yoksa, şairden bana ne? Söz onun kaleminden çıktığı an benim olur, abi. Yalan mı?

Var ya, eğer babam olacak herif beni okutsaydı, kesin ben de şair olurdum, Nilay. Kesin. Ne var zaten şair olmakta? O ibneler gibi iki laf parala, karşına çıkan herkese sanki bi' bok yiyo'muşsun gibi tepeden bak... Sonra da neymiş? Şairmiş!

Hah! Ulan, yemin ediyorum, ben okusam, bırak şairi, yazar olurum, kızım! Boru değil, yazar! Hem, benim şu düşündüklerim var ya, eğer üşenmeyip yazsam şimdi meşhurdum, anasını satayım! Vallahi bak, roman olurdu, kızım, aklımdan geçenler. Ha, millet, “Bu ne, be? Böyle roman mı olur?” derdi belki. Ama ben her şeyi düşündüm, Nilay. Onlara derdim ki, “Ne, ulan?” derdim. “Hayat sadece sizin aklınızdan geçenler mi?” derdim. “Ne şaştınız o’lum? Bizimki gibi hayatlarda böyle cümleler debeleniyo, anasını satayım,” derdim. Ha, hatta, “Biz sizin yok saydıklarınızız,” derdim, abi. Ehe. Bu lafı da o şair ibnesinden duymuştum. Ama kim nerden bilecek, ya?

Diyorum ya, Nilay, okutmadı herif beni, okutmadı. Ama biz de okul gördük, kızım. Az buçuk kitap okumuşluğumuz, mürekkep yalamışlığımız var. Tamam, ortadan ayrıldım ama. Bak, ne geldi aklıma? Bizim şerefsizler, “Ne o Mahsun, baban seni ortadan ayırmış,” diye kafa yaparlardı benimle. Ulan, adiler!... Ama ben de saftım o zaman, ha! Anlamazdım heriflerin ibnelik peşinde koştuğunu. “Ya, ortadan ayırdı herif beni,” derdim. Tabi o zaman da kahkahayı patlatır, “Ortadan ayrılan yerlerini biz birleştiririz,” derdi lavuklar. Ulan, ne ibne heriflerdi, be! Özledim bak.

Bunları, Nilay. Yani, işte, şu aklımdan geçenleri. Sana söylesem. Of! Söyleyemem ki. Gülersin. Alay edersin benimle. Zaten “salak” diyo’sun, bu kez “duble salak” dersin. Ben seni sevdiğimi, bütün cinayetle. Aa?

—İşte, Nilay! İşte! Orada? Orada!

—Kim orada, be? Ne öğürüyo’sun, öküz? Polis mi?

—Hayır, ya! O işte! Hani beni döve. Hani. Hani, dövdüğüm herif.

—Saatini alan cin, yani.

—Hah!

—Alalım saatini geri. İster misin?

—Vermez ki, kızım.

—Usturupluca istersek, verir. Gidelim!

Gidelim, di mi Nilay? Gidelim, abi. Basıyorum gaza. Vırrnn... Vırrnn... Bak, Nilay, fark etti lavuk bizi. Nası' kaçıyo, bak! Hah ha! İstedığı kadar kaçsın. Bu karanlık sokakta, ortada bi' Allah'ın kulu yokken, nereye gidebilir ki? Cehenneme gizlense, iblislerin elinden alırım bunu ben, abi. Çünkü, bu bok herif saatimi çaldı, abi. Ben ona bakıp babamı hatırlıyo'dum. Gece mi gündüz mü olduğunu anlıyo'dum. Ya şimdi benim zamanım durursa, abi? Tabi, neden olmasın. Bi' dizi vardı eskiden. Zamanda Yolculuk mu, ne? O dizide kıvırcık kafalı bi' herifin saati kayboluyo'du da, zamanda sıkışıp kalıyo'du? Ya benim de öyle olursa, abi? Nilay, ya sen yarına giderken ben dün de kalırsam? Yoksa bugünde mi kalırım? Ama?... Ama bugünde kalırsam, yarındakiler yarına bugün dedikleri için, ben de onlar gibi yarında olmam mı, ya? Ulan, amma da karışık işler, ha!

Vırrnn. Vırrnn. Ağzına sıçacağım bu herifin, Nilay. Sakın beni durdurma! Bu ibnenin yüzünden dün de kalamam! Bugünde de kalamam! Ben yarınların çocuğuyum, Nilay. Vırrnn. Vırrnn.

Bak, nası' da kaçarken arkasına bakıyo. Kışından ter akıyo ibnenin. Hah ha! Kaçsın bakalım, nereye kaçacak?

—Şu sokağa girdi! Şuna!

—Gördüm.

Hah ha! İŖte! Kaçıyo! Orada! Gölgelelden kovulan kara bi' hayalet gibi. Düştü! Hah ha! Düştü! Vırrnn.

—Du. Durun ulan, ibneler!

Ya, nasıl mış, aslanım? Yaslandıñ duvara, kaldıñ, di mi? Karşında homurdanan koca bi' araba varken ne cinliğin kaldı, ne hinliğin. Farlar gözünü mü kamaştırıyo, cicim?

—İnip ağzını burnunu kırayım mı şunun, Nilay?

—Otur, Maho! Bulaşma!

—Kimsiniz ulan, ibneler? İnin ulan arabadan erkekseniz!

İşte şimdi bittin sen, o'lum! Bana 'ibne' dedin, ha! Bana 'erkekseniz' dedin, ha! Hah, şöyle ağır ağır arabayla yanaşıp.

—Çek ulan şunu! Basın gidin, ulan! Allah'ıma kitabıma. Dur! Dur, ulan! Ah! Aaah!

—Mahsun.

—Öldürürüm ben bu ibneyi, Nilay!

Nası' da bağırıyo'sun, di mi? Tampon bacaklarını yavaş yavaş duvara itelerken.

—Abi. Bokunuzu yiyeyim, affedin, abi! Aaah!

Affedeyim de bugünde mi kalayım, o'lum? Neden aldın saatimi, ha, neden?

—Aaaaaaah! Kimsiniz ul. Aaaaaaaaahhhhh!

—Mahsun.

—Aa? Çatırtı yı duydun mu, Nilay?

Uf! Arabanın tamponu mu kırıldı, bu ibnenin bacakları mı? Ne sesti o! Ulan. Ulan, bi' insan böyle de düşebilir mi, abi? Dizleri terse büküldü herifin. Aha, kafa da kaputa çarptı. Tüh, Allah belasını versin, yamuldu kaporta!

—Mahsun.

—Ay, yamuldu kapor.

—Ya, Maho, dur be! Git, saatini mi alacaksın, ne bok yiyeceksin, çabuk hallet!

—Tamam, Nilay. Koşuyorum hemen. Ay, şimdi de yere yuvarlandı herif. Baksana, Ni.

—Hadi, Maho!

Aman, tamam, indik işte, Nilay. Amma velveleye verdin ortalığı, ha! Ay, herifin üzerine basacaktım az kalsın.

—Ya, nası' oluyo'muş, gördün mü?

Ulan, ses de çıkarmıyo bu herif, be. Öldü falan mı acaba? Ha, yok, balık gibi debelenip duruyo'muş, ibne.

—Çabuk ol, Maho! Senin yüzünden başım belaya girecek, ha!

Aman be, Nilay! Tam ödleksin sen de yani. Dur işte. Saatimizi arıyoruz. Hah, buldum! Neyse, artık babamı unutmama da gerek kalmaz böylece. Ha? Vay vay, para doluymuş it oğlu itin cepleri. Hepsini alıp.

Ay! Bu ne? Of ya! Bak işte, Nilay. Beni acele ettirdin. Dengemi kaybedip yere dokundum. Elime de bi' şey bulaştı. Ne ulan bu, sıcak sıcak? Kustu mu bu salak yoksa? Bu ib.

—Aaaaaa! Ah! Ay! Aaaaaaa!

—Bağırma, ulan! Gir şu arabaya!

—Ni. Nilay. Bu. Bu adamın. Aaaaa!

—Gel, be! Herif senin kadar bağırmadı!

—Ama. Ama herifin bacakları. Bacakları. Nilay.

—Gir şuraya!

—Ta. Tamam iş. İşte. Gir. dim ara. baya. Nilay. Nilay, herifin bacakları.

—Çabuk uzaklaşalım buradan, Maho! Çıt çıkarma!

—Uz. Uzaklaşıyoruz işte, Ni. Nilay. Ama, herifin bacakları, Nilay.

—N’ olmuş be herifin bacaklarına?

—Ko. Kopmuş. Kopmuş, Nilay! Kemikler bembeyaz fırlamış diz. Dizlerinin oralardan, Nilay! İncecik. İncecik deriler tutuyo’du herifin dizlerini! Hem benim de elime.

—İndir elini! Bakma!

—Neden bakmaya. Ha? Ay! Kan! Elime bulaşan kanmış, Nilay! Ay!

Ulan, Nilay, Allah belanı versin senin, e mi? Niye söylemiyo’sun, ya? İçim bi’ tuhaf oldu işte. Of! Midem bulanıyo. Göz. Gözlerim kararıyo, Ni. Ni.

—Lay. N’. N’ oluyo?

—Geldin mi kendine nihayet?

—Ay! N’ oldu bana, Nilay?

—Bayıldın gene, n’ olacak. O kadar da “indir elini, bakma,” dedim ama... —Bu. Burası neresi, kızım ya?

—Bizim sokağın iki üstü. İn bakalım!

—Ya, dur, iki dakika oturalım şurada! Zaten içim dışıma çıktı.

—İn, Maho. Gidelim. Evde oturursun.

—Ya, kızım, iki dakika ya!

—E, iyi hadi, otur. Ama bak, ben şuraları silene kadar... Sonra “gık” dersen, öldürürüm!

—Tamam, Nilay. Gık demem de. Sen neden direksiyonu, kapı kollarını falan siliyo’sun ki, abi?

—Parmak izimiz kalmasın diye, Maho. Bunu bari sorma, be!

—Ne fark eder ki, kızım. Herkesin beş parmağı yok mu? Nerden bilecekler kim olduğumuzu? Eğer birimizin dört parmağı olsaydı belki yakalanırdık. Ama.

—Şimdi sana bunu anlatmakla uğraşamam, Mahsun! Kalk hadi! Benim işim bitti.

—Tamam.

—Bak, sakın bi’ yere elini sürme, gebertirim seni! Dirseğinle it kapıyı! Dur! İnmeden önce şu yorganı al arka koltuktan! Dokunma bi’ yere!

—Ya, Nilay, dokunmadan nası’ alayım yorganı, kızım?

—Yorgana dokun be, salak! Arabanın bi’ yerine dokunma diyorum.

—Haa.

—Ha, ya. Tamam hadi. Yürü şimdi! Çabuk! Yürü!

—Tamam, kızım. Geliyoruz işte.

—Ne diye taşıyorum seni yanımda, bilmem ki?

—Ya, geliyoruz işte, Nilay.

—Tamam, tamam. Yürü sen yeter ki, başımın belası!

—Nilay?

—Ne var gene?

—Seviyo’sun sen beni, di mi?

—Yürü, Mahsun! Tepemi attırma benim şimdi!

—Ya, ne var bunda, kızım? Ölür müsün söylesen?

—Yürü dedim, Mahsun!

Ulan, Nilay. Bak, evlerin saçak altlarından rüyalar sızıyo. Koca şehir uyuyo be, Nilay, koca şehir uyuyo. Yıldızlar yeni yeni hatırlıyo ışığını. Gece saatlerinde gökyüzü çitsiz bi’ yıldız tarlası oluyo.

Sen kuyruğu geceye kaçan bi’ yıldız oldun, akıyo’sun önümde. Kışın titriyo. Teninde gezdiriyorum parmaklarımı. Parmaklarım alev alıyo. Yanıyorum, Nilay. İçimde tutuşan bu alev geçmişimi geleceğimi yakıyo.

Eteğini yukarı sıyrıyorum. Tüylerini yeni aldığın yere gömüyorum ağzımı. Kendini temizlemenden sonra banyoda kalan kokuyu duyuyorum. Yanarak ölüyorum, Nilay, yanarak doğuyorum. Ah! Kasıklarım acıyo, Nilay.

—Bana bak.

—Ha?

—Nerdesin gene sen?

—Buradayım işte, kızım. Nerde olacağım ya?

—Uçmuşsun.

—Nereye uçmuşum, Nilay, ya? Buradayım işte.

—Aman, tamam. Sana da laf anlatacağız da, anlayacaksın! Sessiz ol içerde!

—Hangi içerde?

—Ya, Maho, mahsus mu yapıyo'sun, be? 'Hangi içerde' diyo'sun, ya! Apartmana giriyoruz.

—A? Geldik mi?

—Uçmuşsun diyorum da, 'nereye' diyo'sun bi' de! Kös kös bakma da lafımı dinle! Anladın mı beni?

—Ya, anladık her'alde, kızım. Sen de her seferinde aynı şeyi söylemesen olmuyo yani, Nilay. Sessiz olacağız. Biliyoruz her'alde.

—Ay, gözlerim yaşardı. Bi' seferde anladın yani. Neyse, ben gene söylemiş olayım da. O piçi uyandırır da başıma musallat edersen, ağzına sıçarım! Bak, parmaklarının ucuna basıyo'sun merdivenleri çıkarken, unutma! Şu yorganı da değdirip durma yere! Kanıt kalmasın diye aldık. Sen sürüye sürüye eve kadar yol çekeceksin nerdeyse!

—Ya, amma abarttın, kızım. Dikkat ettik o kadar. Salak mıyız yani?

—Bilmiyorum artık.

Vallahi de billahi de abarttın, kızım, ha! Sanki bizim kafamız bi' boka basmıyo!

Bi' sen akıllısın, biz hayvanız! Biliyoruz her'alde o İlker ibnesini uyandırmamak gerektiğini. İlk defa mı giriyoruz anasını sattığımın dairesine? Sen baksana önüne. Bana ne karışıyo'sun? Öyle yürü işte, ağır. ağır. ağır.

Of! Of, ya! Of! Ne güzel sallanıyo kışın, Nilay, ne güzel. Hiç bi' şey yok altında ve iki adım ötemdesin. Of! Şöyle hafifçe eğilip araya soksam başımı. Koklasam, koklasam. Sonra indirs.

—Ay! Aaaay!

—TühAllahbelanıversinseninemi.

—Aaaah! Bileğim çok kötü büküldü, Nilay! Aaaah!

—Böğürmebehayvanoğluhayvan!

—Ah! Ah! Ne. Ne diyo'sun, kızım, fısır fısır? Bileğim büküldü diyorum, ya! —Ulanyürüsoracağimbensanayukarda!

—Ay! Çok acıyo, Nilay! Bu ibne yorganın yüzünden oldu! Ayağıma dol. Ha? Nilay? Eyvah! Kapı tıkırdıyo! Hadi, kızım! Ne sallayıp duruyo'sun kafanı? Kaçalım! YaNilaykapıaçılıyodiyorumkızım .

Ama? Allah, Allah. Ben bu ayakla çıkmaya çalışıyorum, sen kıpırdamadan duruyo'sun, Nilay, ya! Hayda? Ne bokuma ters ters bakıyo'sun, kızım? Ulan. Kesin gene bi' şeye kızdın sen ama. Yoksa? Yoksa, bileğimin burkulmasına mı kızdın, Nilay? E, iyi de, kızım, bilerek yapmadık her'alde. Kızacak ne var bunda be, Nilay?

—Ya, Nilay, gels.

—N’oluyo ulan, anasını sa. Ha? Vay, vay, vay! Nilay hanım, siz buradan geçer miydiniz?

Tüh, Allah belanı versin senin, Nilay! Bak, sallandın, yakalandık ibneye. Yuh yani! Herif de, var ya, iki metre, anasını satayım. Hâle bak, gözler şişmiş, saçlar karman çorman. Sanki uyumuyo’muş da dövüşüyo’muş lavuk.

—N’aber İlker?

—Nilay, sokarım n’aberine artık, ha! Nerdesin ulan iki aydır?

—Valla, işler.

—İşinin içine sığarım senin! Babamın hayrına mı oturtuyorum ulan ben seni?

—Ya, İlker.

—Yaa maa yok! Bitti yaa maa! Ses çıkarmadık diye tepemize mi sıçacaksınız, ulan!

—İlker.

—Ben İlker milker anlamam, arkadaş! Burada bekliyorum! Paramı getireceksin! Naşla!

Bak, İlker misin nedin, sabrımı taşıriyo’sun artık, ha! Ne bağırıyo’sun ulan, ibne! Nilay’a dayılanacağına bana bi’ şey söylesene! Söyle de, kırayım ağzını burnunu! Yemiyo, di mi? Anasını sattığımın ibnesi seni! Paraymış! Tüküreyim parana senin!

—Ya, İlker, olsa vermez miyim, güzelim? Bilmiyo musun sen beni?

—Başlatma ulan güzeline! Vermezsin tabi! Ne anasının gözüsen sen! Bugüne kadar. Ha! Sen ne bakıyo’sun ulan

oradan dik dik? Yavşak oğlu yavşak!

—Kim? Bana mı dedin, İlker abi?

—Ananın ağzına dedim, bok kafalı! Başka biri var mı burada?

—Başka biri yok, İlker abi. Ben varım. Bi' de Nilay, işte. Valla bil.

—Kes, ulan, Allah'ın salağı!

Ne? Bana salak mı dedin, İlker? Bana! Eh, ulan, benden günah gitti, abi! Ağzına sıçtım şimdi!

—Ama, İlker abi.

—Sus dedik, ulan! Getirtme beni yanına, ağzını burnunu kıl. N' oldu ulan senin yüzüne? Çık bakayım biraz ışığa doğru!

—Kapıştım biriyle, İlker abi. Burnuma geldi herifin eli.

—Sağlam gelmiş, belli. O yorgan ne elinde?

—O yorgana şeyi sarm.

—Maho! Sus!

—Ne bok yediniz, ulan? Niye susturuyo'sun herifi?

—Anasını da belleyeceğim de, dur, yukarı bi' çıkalım.

—Benim paramı vermeden şuradan şuraya gidemezsin, Nilay! Sonra o yorganla ne bok yiyecekseniz yersiniz, arkadaş!

—Ya, ne bok yiyeceğiz, İlker? Altına işedi bu salak gene. Yorganı temizlesin diye çıkardım dışarı.

Ulan. Vay be, Nilay, ânında sattın bizi be, abi. ‘Altına işedi’ diyo’sun, ya! Tüh, Allah cezanı versin! Madara ettin bizi ibneye! Başka bi’ yalan uyduramadın mı, kızım? Hâle bak, nası’ da küçümseyerek bakıyo ibnenin evladı!

—Hak’katen, leş gibi sidik kokuyo bu gerizekalı. Sen mi şişirdin bunun burnunu yoksa?

—Adam olsaydı da şişirtmeseydi canım! Yalan mı?

Peki, Nilay. Peki, abi. Konuş bakalım. Devam et bizi harcamaya. Zaten bizim hayatımız bozuk paradan başka bi’ şey değil ki. Anladık senin de ne mal olduğunu, kızım, anladık. Ulan. Ah, ulan, sevmesem seni, var ya, biliyorum ben yapacağımı. Ama, dua et ki, aşk bizi çolak yapıyo, Nilay, kör ediyo.

—Hah ha! Ulan, ne şeytansın, be! Gece gece güldürdün beni.

—Şu kirayı da önümüzdeki ay.

—Yok, yok, yok! Orda dur! Ben bu gece bu parayı alacağım, Nilay! İki satır güldüm diye yumuşadım sanma!

—Ya, İlker.

—Bekliyorum, Nilay!

—İlker, güzelim, bak, bu parayı başka bi’ şekilde.

Ha? Nilay? Dur, Nilay! N’apıyo’sun, kızım ya? Niye yukarı çekiyo’sun eteğini? Ni. Nilay? Bacaklarını görüyo herif, be! Ulan?... Ulan, niye ibne oğlu ibneye öyle sokuluyo’sun, Nilay? Ağzına. Ağzına sığarım senin, Nilay! Ulan?... Ulan, ne bokuma elliyo’sun herifin dalgasını, kızım?

—Vay, vay! Nilay hanım kızışmış. Hem ateşini söndürecek, hem de kiradan kurtulacak, ha?

—Yok, ya. Canım çekti seni.

—Olur! Ben de yedim! Kaltak seni!

—İstemez misin yani?

Nilay, yeter artık! Bak, sabrım taşıyo artık, ha! Gözümüzün önünde boynuz mu takacaksın bize, kızım? Hiç değilse diğer odalarda yapardın önceleri. Şimdi benim yanımda. Nilay! Nilay! Bak, vallahi sabrım taşmak üzere, Nilay! Ne daldırıyo'sun elini herifin donundan içeri, kızım? Nilay, bak, vallahi öldürürüm! Bilmiyo musun n' olacağını, kızım? Nilay!...

—Oh! İçine sıçayım senin. Biliyo'sun işini, kaltak. Gel bakayım içeri.

—Nilay, hadi yukarı çıkalım, abi. Uykum geldi benim.

—Mahsun! Anırma! Git yukarı, zıbar! Sonra gelirim ben.

—Ama, Nilay.

—Basıp gitsene ulan sen, bok böceği!

—Dur, İlker. Sinirlenme sen. Ben yollarım onu... Hadi dedim, Mahsun.

—Evde yalnız kalamam kızım ben. Bilmiyo musun? Sen de gel.

—Ulan, karı sırtından geçinip, sonra da tavır yapma bize, it herif! Sökerim ciğerini senin!

—İlker, Allah'ını seversen, sakın ol.

—Ulan, ‘sakin ol’ deyip durma sen de, be!

—Sen dinle beni. Dediğimi yap. Gitmez, kapı önünde anırır durur bu salak. Hiç bi’ şey anlamayız. Malımı biliyorum ben.

Ah! Kalbim hâlâ nası’ çarpıyo, anlamıyorum, Nilay. Vallahi de billahi de anlamıyorum, abi. Dilinden düşen sözler nası’ bu kadar yakabiliyo canımı? Nası’, nası’, nası’?... Demek kapı önünde anırırım, salağım, malım, ha! Demek, rahat vermem size, ha! Ne diyeyim? Yazıklar olsun, Nilay! Emeklerim haram zıkkım olsun! Yüzüne gözüne dursun, abi!

—Ee, n’ olacak yani? Ümüğünü sıkıp bi’ yere mi gömeyim bu öküzü şimdi?

—Bırak, onu da alalım içeri, İlker.

—Yok, anasının gözü! Aramızda yatsın bari!

—Ben aranızda yatmam, Nilay!

—Maho, sussana sen iki dakika!

—Nilay, kusar musar, ortalığı batırır bu salak? Üstü başı sidik zaten.

—Yok, yok. Yapmaz bi’ şey. Yorganı elinde nasıl olsa. Serer yere, üstüne yatar. Tamam, di mi, Maho?

—Bu yorganda yatamam kızım ben! Pis bu! Bilmiyo musun? Hem ka.

—Tamam, Maho! Yere bi’ gazete serip yatarsın o zaman.

—Gazete üstünde falan da yatamam, kızım. Belim ağrıyo sonra.

—Mahsun, rulo yapar, kışına sokarım o gazeteyi! Yeter, be! Gir içeri! Ne diyo'sam onu yap!

Artık. Var ya, Nilay. Artık ne söyleyeceğimi bilemiyorum, abi. 'Kışına gazete sokarım' da dedin ya. Ulan. Ulan, bi' erkeğe bu söylenir mi, abi? Ulan, hem de bi' ibnenin yanında. Hay, Allah kahretsin! Çıldıracığım şimdi, ha! Kafam atacak, o zaman göreceksin, kim kimin neresine ne sokuyo'muş! Ulan. Ulan, var ya, ikinizi de kıştır kıştır keserim, abi!

—Gelsene ulan, sümsük herif! Davetiye mi bekliyo'sun?

Konuş bakalım, İlker. Gün senin günün. Nası' olsa sevgilimiz madara etmiş bizi. Sen sümsük demişin, çok mu?

—Gir içeri hadi, Maho.

—Tamam, Nilay. Geldik işte, kızım.

—Ömrüne sıçtığımın salağı! Hişt, Nilay, sağdaki odaya geç sen de! Çıkar o tulumu hemen! Hazırlan!

Kilitle kapıyı bakalım, İlker. Soracağım ben sana! Görürsün! İyice kilitle, abi. Şu sürgüyü de çek. Hah! Şimdi bok çuvalına girdin işte, İlker! Şimdi kapana kısıldın, abi! Ha, bu arada, ömrüne sıçtığımın salağı da sensin, abi!

Ulan. Ulan, bakalım seni elimden kim alacak, İlker? Bıçağım arka cebimde, o'lum. Nası' olsa diğer tarafa iki havale gönderdim bugün. Bi' tane daha olsa ne çıkar, anasını satayım? Eh, son duanı et yavaş yavaş, abi.

—Al şu gazeteleri, git, yandaki odaya ser, yat orada! Yürü!

—Yok, ben holde dururum, İlker abi. İyi burası.

—Ulan, ibne, ikile hemen! Yemin ediyorum, seni domaltırım burada, bok herif!

Ulan, gidiyorum ama, korktum sanma, İlker. Pusuya yatıyorum, abi. Günah benden gitti. Demek beni domaltacaksın, ha! Nah domaltırsın, o'lum!

Eh, Nilay, diyorum ya, günah benden gitti, abi. Senin de canına okumazsam adam değilim. Eline her fırsat geçtiğinde satıyo'sun bizi, kızım. Sokarım böyle aşkın ızdırabına artık! Yeter be!

Ulan. Ulan, Nilay. Ben, seviyorum seni, kızım. Seviyorum, abi. Yoksa niye elimi kanla yıkayayım? Niye bilardocu Suat'ın gırtlığını keseyim? Niye bağırsaklarını çıkarayım çizgi romancı Hakan'ın? Taksici Erhan'ın kalbini neden deleyim? Neden, kızım, neden? Hâlâ anlamadın mı seni sevdiğimi, ha, anlamadın mı? Ulan.

Ulan! Ulan! Allah'ım, çıldıracağım, Nilay! Karyolanın yayları gıcırdamaya başladı bile, abi. Ah! Aah! Bu gıcırtılar benim kalbime saplanıyo, Nilay. Bana ait yerde başka biri oyun oynuyo. Benim yapmam gereken şeyleri yaparak terliyo. Aah! içim acıyo, Nilay.

Kızım, inleme bari, be! Saygısız köpek! Sık dişini, ulan! Sık, be! Kulaklarımı tıkamam falan fayda etmiyo. Oh! Kasıklarım yanıyo, Nilay. Ay! Pantolonum da kabardı işte! Oh, Nilay. Nilay. Kalbim başka bi' yerde atıyo.

Şöyle dokununca üzerine. Oh! Dokununca. Oh! Oh! Oh!... Bi de. Ah! Tüh, Allah belanı versin senin fermuar gibi! Ah! Ah! Sıkıştı, anasını satayım! Aah! Ay, nası' da tam kenarından.

—Ah! Ah! Aaah!

Ulan, var ya, Allah senin bin türlü cezanı versin, Nilay! Ulan, yattın gene bi' ibnenin altına, başımıza iç açtın, kızım! Düştüğümüz hâle bak! Kıytırık bi' odanın ortasında, yere serilen eski bi' gazete üzerinde kıvrıldık kaldık, iyi mi? Aah! Kurtul, ulan! Kurtul! Kur...

—Aah! Ah!

Ay! Ölüyo'dum acıdan. Üf!... Eh ulan, Nilay, işte şimdi sabrım taştı, kızım! Ağzınıza sıçacağım! Ay! Ulan, nası' da zonkluyo küçücük şey!... Ha? Yani, küçücük derken, 'küçücük bi' yer sıkıştı' anlamında söylüyorum. Ay!...

Ulan?... Yatak gıcirtısı? Nilay? Ses gelmiyo, abi.

Yavaş, Maho, yavaş. Parmaklarının ucuna basarak. Yavaş, abi.

Allah'tan kapı aralık. Şöyle. Hafifçe itip. Gıcırdama sakın ulan, ibne kapı! Camını kırarım, vallahi billahi! Hah! Aferin. Biraz daha.

Ulan. Ulan, Nilay. O süt gibi narin teninle şu ibnenin koca kollarında. Ulan. Allah'ıma küstürüyo'sun beni, kızım, Allah'ıma!

Öpme, ulan! Öpme! Tüh, Allah canını alsın senin, Nilay! Allah canını alsın, abi! Herifin dilini emiyo'sun, ya! Ne mide var sende be, kızım!

Benden günah gitti, Nilay. Artık, bu sahneyi de gördüm ya, yaşatamam sizi. Yaşatamam, abi. Kusura bakma.

Bıçağım elimde, Nilay. Bıçağım. Bi' katil gibi kana doymayan, bi' aşık gibi iflah olmayan bıçağım.

Şimdi sessizce süzüleceğim içeri. O koca oğlanın bana dönük sırtına yaklaşacağım yavaşça. Bıçağı hızla

indireceğim. Her şeyi göreceksin, ama ses etmeyeceksin, di mi, Nilay? Çünkü, ne kadar sıçsan da içime, farkındasın bu hayatta seni gerçekten sevenin kim olduğunun. Biliyorum, farkındasın, abi.

Sonra bu ibneyi de yükleneceğiz. Gidip atacağız bi' lağıma. Çünkü, böyle bok herifler yaşadıkça hayat kokuyo, Nilay. Buna izin veremeyiz.

İşte, geliyorum, abi. Yava. Ha? Eyvah! Kalkıyo ibne! Aman! Eğil! Geri geri, Maho, geri geri. Yavaş. Sessiz, abi, sessiz. Neyse. Tam zamanında kaçtım, ha.

—Nilay, su istiyo musun? Ha? Duymuyorum, ya!

Hay, Allah kahretsin! Tam zamanında susadı ibne herif! Şöyle. Kendimi göstermeden bakıp. Ha? Nilay? Ay ışığından biçilmiş bi' beden gibisin çıplakken, kızım. Ah, be!

—Geldin mi? Hah ha! Sabredemedin mi, ulan? 'Su içerim' mi dedin? Bak, erik de var. Vereyim mi?

Ulan, tam da çaprazda kalıyo anasını sattığımın mutfağı, ha! Doğru dürüst görünmüyo içerisi. Bu karı niye girdi şimdi oraya anadan doğma? Tam da herifi deşmeye çıkıyordum, ya!

—Nilay, kafa sallayıp durma! Sinirimi kaldırma benim! Ne yiyeceksin? Elma ister misin? Al, bak, orada var. Üst gözde. Yok, onun yanında.

Tamam, abi, çıkıyorum artık. Çok bile sabrettim. Yavaş. Çok, çok, çok yavaş.

—Gel buraya bakayım. Gel! Yaslan dolaba!

—Yavaş, İlker. Canımı yakıyo'sun.

—Hişt! Konuşma! Dön arkanı! Dön! Eğil biraz!

Ulan. N' oluyo gene, ya? Allah, Allah. Azcık daha sokulursam daha iyi görülecek içerisi ve. Ha?

—Ah! Çekil, İlker! Saçmalama! Çe.

—Eğil, ulan! Gevşek işte! İlk sefer gibi tafra yapma bana, orospu!

—İlker! Bı. Ah!

—Eğil diyorum, ulan! Bırak şu elindekileri de! Bırak!

—Aaah! İl. İlk. Ah! Aaaaah!

Ha? Nilay? Oradan, nası'?...

—İlker! Ah!

Nilay. Baksana bana, Nilay. Çevirsene kafanı azıcık. Acıyla gerilen yüzünle, büyüyen gözlerinle dönsene bana. Bak, nası' da yaslanıp kaldım duvara. Nası' büküldü bacaklarım. Nası' titriyorum mutfağın dışındaki karanlıkta. Kalçalarını avuçlamış olan bu koca oğlan seni zıplatıp dururken nası' ıslanmış pantolonumun önü. Baksana. Baksana, Nilay, baksa. Ah, ulan, yeter artık, abi!

—İlker! Ah! Bırak! Bı.

—At, ulan şu elindekileri, ağzına sı.

—İlker abi!

—Ha?

—Maho!

E, Şimdi bu bok kokulu karanlığın neresine kaēacaksın, İlker?

—İkile ulan, pezevenk!

—Ama İlker a.

—Maho! Ah! İlker! Çık! Ah!

Eh ulan, Nilay, dua et bana. Allah'tan, geldim de, kurtuldun herifin penēelerinden. Şimdi de.

—Bas git, ulan, Maho musun, ne boksun!

—Allah belanı versin, İlker! Allah bela. Ah!

—Nilay, gel Şuraya! FeriŐtahı gelse gidemezsin! Ananı s. Ha? Bırak Őunları demedim mi sana!

Yeter ulan, İlker ibnesi! Hazır Nilay'la uğraŐırken. O koca sırtını bana dönmüşken. Üstüne atılıp.

—Nilay, gel diyorum! Bırak Őun.

Yedim seni, İlker!

—Ya Allaaaah!

—Maho?

Kemiklerini bile parēalayacak bu bıēak, İlker. Sırtında bi' hava deliği açacak!

Bu kadar ŐiŐkin görünmeni sağlayan hava uçup gidince söneceksin balon gibi!

—İndir ulan Şu bı. Aaaaaaaaah! Aaaah! Aaaaaaaa!...

Hah ha! İşte, hayatın kuralı bu, İlker: Silahı olan savaşı kazanır, abi. Silahı olan, olmayanı öküz gibi böğürtür böyle.

Nası' oluyo'muş, İlker? Ha? Bi' şey söylesene. Hadi. Bak, bıçağım nası iniyo sırtına. Dup! Dup! Dup! Dup!...

—Ah! Yak. Yaktın ulan beni! Ah!

Olsun be, İlker. Olsun be, abi. Yandıysan yandın. Takma kafanı. Hem, annem söylerdi, bu dünyada yananlar ahrette yanmazmış. Fena mı, İlker. Diğer tarafta yırttın be, abi.

Hay Allah, işe bak, nası' da debeleniyo'sun yerde. Valla, helal olsun, İlker. Senin gibi koca oğlan küçücük alanda bu kadar başarılı olsun, inanılır gibi değil. Hah ha! Nası' da sarkıyo bağırsakların, ya! Tut, İlker, tut! Bastır biraz daha elini! Öf! Bok kokuttun etrafı be, abi!

—Maho.

—Tamam, Nilay. Bi' şey söyleme. Gidelim buradan.

—Nası' gidelim, Maho? Herifi bırakamayız burada. Daha ölmedi ve.

—O zaman burada oturur, ölmesini bekleriz, Nilay. Nedir yani, abi? Çok bi' bok mu sanki?

Bak, Nilay, gördün mü? Gene ne varsa bende var. Çömeldim ibnenin başına, bekliyorum. Sırf sen rahatla diye. Söylesene, Nilay, kim bekler bi' kan denizinin ortasında? Kim korkma. Ha? Kan! Tüh, Allah kahretsin! Kan, ya! Kan!

—Ay, Mahsun, sakın.

—Ni. Nilay. Gözlerim ka. Ay!

Ay! Her taraf küçüldü, Nilay. Kutu gibi daracık. Karanlık. Nilay? Ni.

Baba? Sen ne arıyo'sun burada, ya, elinde o leğenle? Yağmur yağmıyo ki, yağmur. Baba, cehennemin alevleri yağmurla söner mi? Baba. Ama cehennem illaki ateş mi demektir, ha? Mesela. Mesela, baba, senin cehenneminde delik deşik bi' kulübenin tavanından tepene damlayıp duran yağmur suları olamaz mı? Olamaz mı, baba? Öyle bi' cehennemin karşılığı bi' leğense. Bi' leğen senin cennetin demekse. Hay Allah, bu hayat insandan insana değişıyo be, baba. Aynı hayatta milyarlarca cehennem, milyarlarca cennet. Milyarlarca. Nilay. Milyarlarca. Ah! Vurma, baba! Yanağıma vurma!

—Maho! Kalk, be! Maho!

—Nilay? Ni. Ay!

—Uyan!

—Ah! Nilay? Sen misin, abi?

—Yok, eben! Kalksana hadi, be!

—Ah! Ne vuruyo'sun yanağıma, kızım?

—Uyan diye vuruyorum, geri zekalı! İki damla kan gördün, zıbardın gene!

—Ne iki damlası kızım, ya? Dana kesilmiş gibi burada.

—Dur! Bakma gene yere! Vallahi uyandırmam bu kez! Kalk!

—Kalkıyoruz kızım işte. A? Ne zaman giyindin, ya?

—Sen güzellik uykundayken. Yürü hadi.

—Ya, dursana, Nilay! Ne çekiştiriyo’sun kolumuzdan, kızım? Kovalayan mı var?

—Yahu, sen hakikaten süzme salak mısın, yoksa deli cesaretin mi var, anlamadım valla? Dört saatte üçüncü ceset bu, hayvan herif! N’apacağız peki? Oturalım da polis mi bekleyelim?

—E, iyi de, kızım, bu ibne n’ olacak? Atmayacak mıyız bunu da bi’ yere?

—Yok.

—Nası’ yok?

—Gerek yok dedim. Yürü!

—Ya, nası’ gerek yok, kızım? Ya anlarlarsa bizim burada olduğumuzu?

—Ulan, salak, herif bizim ev sahibimiz. Aylardır kira ödemediğimizi cümle alem biliyo. Götürüp başka bi’ yere atsak n’ olacak? Bu ibneyi bulduklarında bizim kapımıza da gelmeyecekler mi sanıyo’sun? Salak mı herkes senin gibi?

—E, n’ olacak o zaman, kızım?

—Bulacağız bi’ yolunu artık.

—Ama.

—Ya, Maho, bıldırlanma! Yürü! Parmak izlerini sildim sen bayginken. Korkma!

—Ya, nası’ korkma, kızım? İçerden çıkarırlar mı adamı, ya?

—Ulan, yürü de gidelim o zaman, salak herif!

Ulan, Nilay, ulan. Peki, gidelim bakalım, abi. Nası' olsa her şeyi hesaplarsın sen, di mi? E, o zaman niye bu bok çukuruna girdik be, Nilay? Baksana, dizlerimize kadar battık be, abi.

Ah, be. Ah, be, Nilay. Sevmesem seni, var ya!... Ben yapacağımı bilirdim.

Ama dua et ki, seviyorum. Hem de çok, çok, çok seviyorum, abi.

İlk gördüğüm de seni, "Yıldızlar yeryüzüne iner mi?" diye sormuştum kendime. "Yıldızlar gecenin anasını sattığının bi' yerlerine kayıp gitmez mi?" Çünkü gözlerimi kamaştırmıştın, Nilay. Hayatta gördüğüm her şeyden çok parlıyo'dun. Dünya nası' da kararıyo'du senin yanında.

Ve ben bi' karasinektim, Nilay. Işığına geldim. Çünkü karanlıktan deliler gibi korkuyo'dum. Çünkü annem babamı karanlık bi' gecede zehirlemişti. Çünkü babam sadece iğrenç kokusunu hatırladığım kusmuğunu karanlık bi' gecede boşaltmıştı üzerime. Çünkü zifir karanlıktı, annem, inmeli ellerinde güçlkle tuttuğu kör bi' jiletle bileklerini kestiğinde.

Bak, gene hatırladım işte: Hayat ker'anesinde elime hep peçeteler tutuşturdular, Nilay.

Ulan, Nilay, var ya, bu hayat beni bi' türlü sevedemedi, abi.

Ama. Ama sen varsın bu hayatta, Nilay. Ben, sadece seninle bi' arada olabilmek için bile bu bok çukurunda debelenmeye razıyım. Vallahi de, billahi de, tallahi de razıyım, abi.

Şimdi evimize girelim, Nilay. Yatalım yatağımıza. Sen bana, "Dokunmak yok, tamam mı?" de. Olsun. Olsun. Olsun. Dokunmam, Nilay. Sen yanımda yat.

Tenin arada bi' değsin tenime. Sıcaklığın eritsin ömrümü. Ben saçlarının yastıkta nası' yayıldığına bakarım uzun uzun. Göğsünün nası' inip kalktığına. Yeter bana.

İşte girdik evimize, Nilay. Evimize.

Ne güzel. Ne güzel, di mi, “bizim” diyebilmek bi' yere? Ya da birine “benim” demek, ne güzel, di mi? Of be, Nilay! Of be, abi! Sen benimsin, ben seninim, bu ev bizim. Bu hayat hangimizin peki, Nilay, bu anasını avradını sattığımın hayatı hangimizin?

—Mahsun?

—Ha?

—Bi' şey soracağım sana?

—Sor, Nilay.

—Sevişmek ister misin benimle?

—Ha? Na. Nası' sevişmek?

—Sevişmek işte.

—A. Ama. Nilay. Ni.

Ulan, ben nası'. Hay Allah! Nilay, ben nası'... Ben nası' sevişirim, Nilay? Ben. Nilay, ben bi' kere bile yapmadım ki kimseyle.

—İstemiyö musun, Mahsun?

—İs. İstiyorum da.

—İstiyorum da, ne?

—Yani. İŖte.

—Gel!

Ah! Kalbim kocaman oldu, Nilay. İçimi kapladı. Büyük, dev gibi bi' kalp oldum ben galiba. Tup! Tup!... Tup! Tup!... Duymuyo musun sesleri?

Dur, Nilay! Dur be, abi! Sıyırıp attın elbiseni, kuyruğundan kurtulan bi' kayan yıldız gibi. Ah! Kalbimi hesaba katıyo musun, bilmem ki?

—Soyun hadi, Mahsun.

Bacaklarını öyle açınca. Nilay. Biliyo musun, sen bacaklarını öyle açınca.

En tüysüz aydınlığı görüyorum ben. Nilay. Nilay. Of be! Kafa mı yapıyo'sun yoksa? Bunca zamandır memelerini bile öptürmedin bana, abi! Ay! Her tarafım titriyo, Nilay!

—Hadi, Maho.

—Ta. Tamam.

İŖte, soyunuyorum, Nilay. So. Soyunuyo. Of! Aslında. Aslında utanıyorum, Nilay. Uta. Oh! Hay, Allah kahretsin! Nası' da dikilmiş!

—Ni. Nilay. Bu dikilmiş ama. Va. Vallahi farkında değildim, Nilay. Ö. Özür dilerim, abi.

—Gel buraya, salak Ŗey.

Ge. Geliyorum da. Hay Allah, nası' da tatlı tatlı gülümsüyo'sun, Nilay. Sen. Sen nası' bi güzelliğsin böyle, abi?

—Gel. Yukarı kay biraz. Gel dedim.

—Nilay?

—Ne?

—Şey. Memelerini de elleyeyim mi?

—Azıcık daha yukarı. Dur.

—Söylesene? Elleyeyim mi mem.

Ha? Oh! Ay! Par. Parmakların. Ay! Sıcacık parmakların, Nilay. O. Oramı tutup şeye. Oh! Oh!... Şeye ittirdin, Nilay. Ay! Ay! Ay!

—Elle.

—Ay! Ay!

—Yavaş.

—Ay! Ay! Ay!

—Yavaş dedim, Maho. Dur! Çok sıkıyo'sun!

—Ay!

Oh! Bu. Bu nası' bi' şey, ya? Oh! Ay!... Nilay. Oh! Nilay. Nası' kayıyo, bak. Oh! Sıcak. Kaygan. Demek sen. Oh! Demek sen gerçekten bi' kayan yıldızsın, Nilay. Ooooooooooh!

—Oh!

—Çabuk geldin.

—Ha?

—Çabuk geldin dedim.

—Nereye çabuk geldim, Nilay kızım ya?

—Aman, tamam be, salak!

—N’ oldu gene ya?

—Tamam dedim, Maho! İn üstümden!

—Ya, Nilay.

—İn dedim, Mahsun!

İyi, tamam, ineriz, kızım. Yiyeceğiz sanki. Kim bilir ne! “İn üstümden, in üstümden!... ” Al, indik işte!

Ulan, var ya, hayatımda ilk kez mutluydum, Nilay. N’ olurdu sanki biraz daha dursam? Amma sinirsin be, abi.

—Maho?

—Ne var, Nilay?

—Nereden biliyo’dun?

—Neyi nereden biliyo’dum, kızım?

—Uygun zamanı.

—Hangi uygun zamanı, Nilay? Ne diyo’sun, abi?

—Kaç piçi geberttim ben bugüne dek?

—Ne gebertmesi? Ben öldürdüm onları, kızım?

—Hah ha! Maho, o kadar salaksın ki!. Eğer tüm yaşadıklarımızı, mesela şu dört beş saati, biri izleseydi

uzaktan, senden daha çok farkında olurdu her şeyin.

—Nilay.

—Mesela, Erhan'ın sırtında kocaman bi' delik açıldığında yüz yüzeydiniz, Maho. Hiç sormadın mı kendine, 'Ulan, bu herifin sırtını nasıl delebildim' diye? Ya da, ne bileyim, İlker'in üzerine atıldığında yüzü bana dönüktü. İbnenin karnıyarık olduğunu gördüğün halde hiç şüphelenmedin mi?

—Ya, Nilay, ben öldürdüm herkesi, abi. Ne saçmalıyo'sun sen?

—Hah ha! Buna gerçekten inanıyo'sun, di mi? Ama, gerçekten garip, Maho. Her şeyi bu denli üstlenmiş olman çok garip. Ha, sahi, peki araba?.

—Ne arabası?

—Saatini çalan herifi arabayla sıkıştırdım ya duvara.

—Ama.

—Hah ha! Arabayı kullandığını da düşünmüyorsun, di mi, Maho? Yahu, sen debriyajla gaz pedallarının nerede olduğunu bile bilmezsin.

—Nilay. Vallahi aklım karıştı, abi.

—Aklın mı? Maho, Allah aşkına, olmayan bi' şey nası' karışsın, ya? Hah ha! Hadi, söylesene. Kaç kişi öldürdüm seninleyken?

—Ya, Nilay? Kafayı mı sıyırdın, abi?

—Her'alde on beş kişi vardır, di mi, Maho?

—Nilay.

—Kimi gebertsem karşımda seni buldum. Hep ama. Her seferinde. Allah aşkına, nası' biliyo'dun, Maho?

—Ya, kızım, iyi misin sen?

—Nerede, saat kaçta olursa olsun, hangi ibneyi deşsem seni buldum karşımda, elinde o plastik bıçak. Hiç kimseye batmayan, bi' yere değdiğinde bükülüveren o komik bıçak. Kim aldı onu sana?

—O. O benim eski bıçağım, kı. kızım.

—Çocukluktan kalma, di mi?

—Evet ama, Nilay.

—Hay Allah, gerçekten merak ediyorum, Maho. Yoksa seninle aramızda gizli bi' iletişim mi var, ha? Hani şu salak filmlerde telepati diye bi' şeyden bahsediyolar. Öyle bi' bağ mı var aramızda acaba? Ne dersin?

—Nilay? Korkutuyo'sun beni, abi?

—Yazık olacak, Maho. Aslında, ciddi üzülüyorum, inan. Ama bu geceden sonra yapacak bi' şey de kalmadı.

—Ya, Nilay. N' olmuş ki bu gece, abi?

—Erhan, yoldaki şu herif, sonra da İlker. Daha n' olsun, Maho? Üç ceset daha.

—A. Ama. Onlar ölmeyi hak etmişti, Nilay. Öyle değil mi? Sen. Sen dememiş miydin daha önce, kızım?

—Ne demiştim, Maho?

—Se. Seninle sevişen herkesin ölmesi gerektiğini. Çü. Çünkü.

—Çünkü, Maho.

—Çünkü.

—Çünkü, üvey babam tecavüz ettiğindedaha on birimdeydim.Beş sene sürdü, Maho. Beş sene!... Bunu nası' anlatayım ki sana?...

—Ya, Nilay.

—O ibneden kurtulmak için mahalledeki bi' adama kaçtım. Evliydi puşt. Ama karısını bırakacaktı. Öyle demişti. Oysa beş ay sonra, döküntü bi' gece konduda dört herife sundu beni. Kapıyı kilitlediler ve üç hafta boyunca canları istediğinde gelip işlerini hallettiler. Bazen tek tek, bazen hep birlikte. Canımın nası' acıdığını tahmin bile edemezsin, Maho.

—Nilay.

—Sonra bi' gün, o orospu çocuklarından biri yanıma gelirken karpuz getirdi. Hah ha! Tabi, kocaman da bi' bıçak... İlk önce karpuzu kafasına indirdim. Sanıyorum o anda boynu kırıldı ibnenin. Ama gırtlığını kesmeden hıncımı alamadım.

—Ni. Nilay. Abi.

—Sonra diğerleri, Maho. Sırayla. İbnelerin hepsi geberince eve de gittim tabi. Sadece o şerefsizi değil, her boktan haberi olduğunu adım gibi bildiğim annemi de hallettim. Eh, sonra da duramadım bi' daha, Maho. İçime giren herkesin sonu aynı oldu.

—Ni.

—Sonra, sana rastladım bi' gün. Koca bi' süzme salak.

—Ayıp oluyo, Nilay.

—Hah ha! İlahi, Mahsun, hak'katen şaşırtıyo'sun beni. Normal bi' salaklık değil bu.

—Nası' ya?

—Eğer güvenliğim için gerekli olmasan seni taşır mıydım bunca zaman? Anlamıyo musun? Bi' gün kazara yakayı ele versem, her boku üstüne

atabileceğim bi sigortaydın, Maho. Vaktinden önce gebertmek zorunda kalmamak için yatmadım seninle hiç. Ne komik, di mi? En çok istediğin şeyin ecelini hazırlayacağını nerden bilecektin?

—Ya, Nilay, ne eceli, kızım? Amma uzattın bu şakayı, ya!

—Ama bu geceden sonra. Hele ki, İlker'in ölümü. Bize mutlaka ulaşacaklar, Mahsun. O zaman kıt akıllı sevgilimin bana duyduğu kıskançlık nedeniyle işlediği cinayetler çıkacak ortaya.

—Ha. Hani sen öldürmüştün onları, Nilay.

—E, bunu polislere de söyleyecek değilim her'alde, Mahsun.

—Hah ha! Şaka yapıyo'sun, Nilay. Biliyorum, abi. Şaka bu.

—Bu işin şakası olmaz, Maho!

—Ya, kızım, saçmalama! Ben hapse girmek istemiyorum! Orda domaltırlar beni, kızım!

—Yok, merak etme, hapse girmeyeceksin, Mahsun.

—Ha? O. O makası nerden buldun, be? Nilay! Çek şunu, abi!

—Benimle seviştin, Maho. Seviştin!

—Ama. Ama sen istedin, kızım!

—Ne garip değil mi hayatını sonlandıran isteğin bana ait olması.

—Ya, Nilay.

—Ama, işimi şansa bırakamam, Maho. Polislere şöyle diyeceğim: “Aman Tanrı’m, memur bey, Mahsun çıldırmış gibiydi. İşlediği cinayetleri anlattıktan sonra üstüme saldırdı. Beni de öldürecekti. Kendimi savunmak zorundaydım. İşte, bakın, İlker beyi öldürdüğü bıçak şurada. Onunla üzerime saldırdı. Eminim, incelerseniz parmak izlerini de bulacaksınız.” Nasıl? İyi plan, di mi?

—Ya, Nilay, yeter, abi! Çek şu makası boğazımdan! Şimdi bi’ kaza olacak, sonra da üzüleceksin vallahi!

—İlahi, Mahsun. Sevgili salağım benim. Senin gibisini bulmak kolay olmayacak.

—Ya, Nilay, canımı acıtıyo’sun! Çeksene şu makası, kızım!

—Elveda, Maho.

—Nilay, uzadı bu şaka.

—Ölümle şaka olmaz, Mahsun.

—Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!...

Aşkın GÜNGÖR 06 Eylül 2004